

เหตุเกิดที่ประเทศเกาหลีใต้กับไทย: ความเหมือนและความแตกต่าง

รองศาสตราจารย์ ดร. ดำรงค์ ฐานดี
ผู้อำนวยการศูนย์เกาหลีศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Abstract

The Political Incidents in South Korea and Thailand: Similarity and Difference, written by Dr. Damrong Thandee of Ramkhamhaeng University, is a comparative study. The article reveals that Mr. Lee Myung-bak and Mr. Samak Sunthoravet took the helms of the countries after each landslide winning the election in December 2007 but their honeymoon period was pretty short. The candlelight vigil protest was soon against Lee on the ground of the “mad cow” import from US. while Samak faced similar situation as his government was accused of being Taksin’s nominee regime. Lee however survives and can retain his post whereas Samak, as well as his successor - Mr. Somchai Vongsawat, failed to hold their political positions. Political violence had several times occurred leaving many deaths and injury of hundred of protestors and economic chaos to the kingdom. The opposite was true to Korean counterpart that protesting was somewhat peacefully resolved even though Lee’s approval rating had shrunk to the lowest 17 percent. All in all, it remains onto the question: what kind of interpretation on Democracy that the citizens of each country are holding.

วันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 2007 (พ.ศ. 2550) ประเทศสาธารณรัฐเกาหลีหรือเกาหลีใต้จัดให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 17 ในขณะที่ประเทศไทยก็ได้จัดการเลือกตั้งทั่วไปในวันที่ 23 ธันวาคม สกเดียวกัน แม้ว่าวิธีการเลือกตั้งของสังคมทั้งสองจะแตกต่างกัน โดยเกาหลีใต้ให้ประชาชนเลือกผู้นำประเทศโดยตรงในระบบประธานาธิบดี ส่วนกรณีของไทยเป็นการเลือกผู้แทนราษฎรในระบบรัฐสภา ซึ่งผู้แทนที่ได้รับเลือกนั้นจะต้องไปสรรหานายกรัฐมนตรีทำหน้าที่เป็นผู้นำฝ่ายบริหาร แต่เป้าหมายสุดท้ายก็เป็นสิ่งเดียวกัน นั่นคือ ประชาชนเลือกตัวแทนไปทำหน้าที่บริหารประเทศนั่นเอง

ส่วนการเลือกตั้งที่มีความคล้ายคลึงกับการเลือกตั้งของไทยมากที่สุด ก็คือ การเลือกสมาชิกรัฐสภาของเกาหลีใต้ ซึ่งจัดให้มีขึ้นในเดือนเมษายน ค.ศ. 2008 (พ.ศ. 2551) ที่ประชาชนในเขตเลือกตั้งแต่ละแห่งจะเลือกตัวแทนไปทำหน้าที่ในการออกกฎหมายในรัฐสภา ในขณะที่ของไทยนั้น ได้เลือกผู้แทนไปทำหน้าที่ทั้งทางนิติบัญญัติและทำการเลือกผู้นำฝ่ายบริหารไปด้วย ทำให้การเลือกตั้งทั่วไป

ของไทยมีสีสันยิ่งเพราะมีตัวแสดงทั้งที่เป็นผู้เลือกและผู้แทนที่เกี่ยวข้องมากมายทั่วทั้งสังคม อย่างไรก็ตาม เมื่อระบบการปกครองในระบอบประชาธิปไตยที่นำมาใช้มีความต่างกันของทั้งสองสังคม บทความนี้จะขอเน้นวิเคราะห์การเลือกตั้งประธานาธิบดีของเกาหลีใต้เป็นหลักเพื่อให้ความรู้เรื่องราวเกี่ยวกับประเทศนี้ในทางการเมืองแก่คนไทย ส่วนผู้อ่านที่เป็นคนเกาหลีใต้จะได้รับรู้ถึงมุมมองของคนไทยคนหนึ่งต่อการเลือกตั้งครั้งนี้ อีกทั้งอาจเปรียบเทียบกับกรณีของไทยบ้างเป็นในบางแง่หากเป็นประเด็นที่มีความคล้ายคลึงกัน

ผลการเลือกตั้ง

ผู้เขียนขอแสดงความยินดีต่อนายลี เมียงบั๊กแห่งพรรค Grand National Party (GNP) ซึ่งเป็นพรรคที่ยึดแนวอนุรักษนิยม ที่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชนชาวเกาหลีอย่างท่วมท้นถึงร้อยละ 48.7 ด้วยคะแนนเสียง 11,492,389 คะแนน ทิ้งห่างคู่แข่งคนสำคัญ คือ นายซุง ดองย็องแห่งพรรค United New Democratic Party (UNDP) ที่ได้รับเพียงร้อยละ 26.2 ถือว่าเป็นชัยชนะที่มีคะแนนเสียงห่างกันมากที่สุดในรอบ 20 ปี ส่วนผู้สมัครรายอื่น ได้แก่ นายลี ฮอยแซง ได้รับการสนับสนุนร้อยละ 15.1 นายมุน กุกซุน ร้อยละ 5.8 นายกวัน ยังกิล ร้อยละ 3 ในขณะที่ผู้สมัครรายอื่นอีก 5 คนได้รับคะแนนเสียงเพียงเล็กน้อย และมีผู้สมัครอีก 2 รายได้ถอนตัวก่อนการเลือกตั้ง ซึ่งถือเป็นประวัติศาสตร์ได้ว่า การเลือกตั้งครั้งนี้มีผู้เสนอตัวเป็นผู้นำประเทศมากที่สุด เป็นจำนวนทั้งสิ้นถึง 12 คนทีเดียว⁽¹⁾

คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) ประกาศว่า มีผู้ออกมาใช้สิทธิเพียงร้อยละ 62.9 ของผู้มีสิทธิออกเสียงทั่วประเทศ ซึ่งถือว่าต่ำสุดเมื่อเทียบกับการเลือกตั้งประธานาธิบดี⁽²⁾ แม้ว่าก่อนการเลือกตั้ง กกต.จะรณรงค์แบบเข้มเรียกร้องให้ประชากรชาวเกาหลีออกมาใช้สิทธิให้มากที่สุดเพื่อเลือกผู้นำประเทศที่ตนประสงค์ โดยทำการโฆษณาประชาสัมพันธ์ทุกประเภท แต่ก็ไม่ค่อยสัมฤทธิ์ผลมากนัก

ลี เมียงบั๊กคือใคร

นายลี เมียงบั๊กมีอายุครบ 66 ปี ในวันเลือกตั้ง ได้รับสมญาว่า “Bulldozer” ในขณะที่ดำรงตำแหน่งเป็นผู้บริหารของบริษัทฮุนไดวิศวกรรมและการก่อสร้างในช่วงทศวรรษ 1960 – 1970 และเคยเป็นนายกเทศมนตรีนครโซลในระหว่างปี ค.ศ. 2002 – 2006 โดยได้ทำโครงการสร้างเมืองสดไฮให้แก่นครหลวงแห่งนี้ ทำการปรับปรุงท่อระบายน้ำ รวมทั้งทำให้เมืองหลวงมีสภาพที่น่าอยู่ ทำให้เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้พิทักษ์สิ่งแวดล้อมโดยแท้ ก่อนที่จะเสนอตัวรับใช้ประเทศด้วยการสมัครเป็นประธานาธิบดี⁽³⁾

ภรรยาเขาชื่อ นางกิม ยุนฮ็อก มีธิดา 3 คนและบุตร 1 คน นายลีนับถือศาสนาคริสต์ เขาไม่ได้รับใช้ชาติในการเป็นทหารเพราะได้รับการยกเว้นอันเป็นผลมาจากปัญหาทางด้านระบบการหายใจ

เขาเกิดวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 1941 ที่เขตฮิราโน จังหวัดโอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น ที่ซึ่งพ่อของเขาทำงานในไร่ปศุสัตว์ที่นั่น ทันทีที่สงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1946 ครอบครัวนี้ก็อพยพกลับไปอยู่ในประเทศเกาหลีที่เมืองโปฮาง จังหวัดเคียงชังเหนือ เขาเป็นลูกคนที่ห้าของครอบครัวโดยมีพี่น้องชายหญิงอีกหกคน ในชีวิตเยาว์วัยนั้น เขาได้ช่วยมารดาขายของเล็กๆ น้อยๆ ได้แก่ ไอศกรีม ขนมปัง เสื้อผ้า ไม้ขีดไฟ และขนมลูกอม

เขาเข้าเรียนชั้นมัธยมตอนปลาย ชื่อ Dongji Commercial High School ในชั้นที่เปิดสอนภาคตอนเย็น เมื่อเรียนจบ ก็เดินทางเข้าสู่กรุงโซลเพื่อหาทางเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา เขาต้องทำงานเก็บขยะในขณะที่เรียนที่โรงเรียนกวดวิชา และสามารถสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเกาหลี (Korea University) ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำแห่งหนึ่งของประเทศ และเรียนจบในสาขาวิชาบริหารธุรกิจ

ประสบการณ์ในรั้วมหาวิทยาลัยที่กลายเป็นพื้นฐานชีวิตทางการเมือง ได้แก่ การได้รับเลือกเป็นประธานนักศึกษา และการเข้าร่วมขบวนการนักศึกษาภายนอกมหาวิทยาลัย ดังเช่น การเข้าร่วมเดินขบวนต่อต้านการสถาปนาความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลีใต้กับญี่ปุ่นใน ค.ศ. 1964 โดยมีนักศึกษาเข้าร่วมเดินขบวนเป็นจำนวนมาก จากการเข้าร่วมต่อต้านในครั้งนั้น ทำให้ถูกเก็บประวัติและกลายเป็นอุปสรรคต่อการหางานทำหลังจากที่เรียนจบ

- นักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ

ในปี ค.ศ. 1965 เขาเข้าทำงานในบริษัทฮุนไดวิศวกรรมและการก่อสร้าง ซึ่งในช่วงนั้น บริษัทนี้มีคนทำงานเพียง 90 คน ต่อมาได้มีการขยายตัวออกไปรับงานในประเทศต่างๆ แถบตะวันออกกลางอย่างกว้างขวาง ทำให้บริษัทภายใต้การนำของเขาเจริญรุ่งเรืองเรื่อยมา และแตกสาขาออกไปรับงานต่างประเทศในหลายทวีป รวมทั้งประเทศไทยด้วย เขาจึงได้รับฉายาว่า Bulldozer เพราะเป็นผู้ผลักดันให้กิจการขยายตัวและทำงานที่ท้าทายทุกรูปแบบ

สำหรับหน้าที่การงานนั้น เขาได้รับเลื่อนให้ดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการบริหารภายหลังที่เข้าทำงานได้ 5 ปี และเป็นประธานบริษัทในปี ค.ศ. 1977 เรื่อยมาจนกระทั่งเขาลาออกภายหลังที่ทำงาน ณ ที่แห่งนี้เป็นเวลา 27 ปี และบริษัทมีพนักงานเพิ่มเป็น 160,000 คน จากนั้นเขาก็หันมาเล่นการเมือง

ในช่วงที่เขาทำงานอยู่กับบริษัทฮุนไดวิศวกรรมและการก่อสร้างนั้น เป็นช่วงเวลาที่เขาได้ทำงานในภาคธุรกิจจนประสบผลสำเร็จ ในขณะเดียวกัน ก็ได้สร้างความมั่งคั่งให้กับตัวเองด้วย กล่าวคือ ทศวรรษที่ 1970 – 1990 เป็นยุคที่เกาหลีใต้ตื่นตัวในธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ ราคาที่ดินมีการ

ผันแปรค่อนข้างสูงและรวดเร็ว ในยุคนี้เองที่ได้สร้างความมั่งคั่งให้กับตัวเขาด้วยการทำธุรกิจทางด้านนี้ด้วย ซึ่งได้สร้างผลกำไรมหาศาลจากการซื้อขายที่ดิน (การเก็งกำไร) เป็นจำนวนเงินถึง 40 ล้านดอลลาร์สหรัฐที่เดียว อนึ่ง การติดต่อทำธุรกิจการก่อสร้างยังผลให้เขาได้แสดงบทบาทในการสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัวกับอดีตนายกรัฐมนตรี กวนยู อดีตนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด อดีตนายกรัฐมนตรีเจียง เจ๋อหมิน และอดีตนายกรัฐมนตรีคิมอิล กอร์บาชอฟ เป็นต้น

- นายเทศมนตรีนครโซล

ตำแหน่งทางการเมืองครั้งแรกของเขาก็คือ นายเทศมนตรีนครโซล กรุงโซลเป็น

เมืองหลวงของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี ซึ่งเป็นเขตการปกครองขนาดใหญ่โดยมีฐานะเทียบเท่ากับหนึ่งจังหวัด เป็นศูนย์กลางการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ การศึกษา และศาสนาที่สำคัญนับตั้งแต่ยุคอาณาจักรโชซอนมาแล้ว เมืองนี้จึงถือกำเนิดเมื่อครั้งโบราณกาลที่การจัดการและการขยายตัวของเมืองเป็นไปตามธรรมชาติ ในขณะที่ประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งจากการเกิดและการอพยพย้ายถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีของเกาหลีนั้น จะมีคำพูดที่กล่าวถึงกรุงโซลว่า “มันจะอยู่ที่เกาะเชจู คนจะก้าวหน้าต้องมาที่กรุงโซล” ทำให้ผู้คนหลั่งไหลจากทุกสารทิศมุ่งหน้าเข้ามาแสวงหาชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นในมหานครแห่งนี้ ปัจจุบัน ประชากรชาวเกาหลีราว 1 ใน 4 อาศัยอยู่กันอย่างเบียดเสียดอัดเยียดในมหานครที่เป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งแห่งนี้

เมื่อเมืองโซลเจริญเติบโตขึ้น บวกกับความเจริญรุ่งเรืองอันเป็นผลมาจากการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 1 (ค.ศ. 1962 – 1966) เป็นต้นมานั้น ก่อให้เกิดปัญหาตามมาตามาดังเช่นเมือง “เอกนคร” (primate city) ทั่วโลกที่ไม่ได้รับการวางแผนอย่างดีเพื่อรับการขยายตัวของเมือง ก่อให้เกิดการขาดระเบียบ ปัญหาการจราจร แหล่งเสื่อมโทรม และน้ำเน่าเสียอากาศเป็นพิษ เป็นต้น ในขณะเดียวกัน ผู้บริหารนครหลวงแต่ละคนต่างมีนโยบายและวิธีดำเนินการแก้ไขปัญหาก็แตกต่างกัน บางครั้งก็ซ้ำซ้อนกัน หรือบางกรณีขาดความต่อเนื่อง หรือไม่ก็แก้ปัญหาหนึ่งได้ แต่กลับก่อให้เกิดปัญหาอื่นตามมา

ในการหาเสียงการเลือกตั้งเป็นนายกเทศมนตรีนั้น นายลี เมียงบักประกาศว่า เขาจะสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมให้กรุงโซลเป็นเมืองน่าอยู่ จะจัดระบบการคมนาคมขนส่งใหม่และนำรถเมล์ด่วนที่เริ่มลพิษมาใช้ ในขณะเดียวกัน เขาจะรื้อทางยกระดับที่มุ่งเข้าไปสู่ใจกลางเมือง และจะขุดลอกคลองของเกียซอนซึ่งเขาเองเคยรับงานในการถมคลองนี้ให้เป็นถนนในทศวรรษ 1960 ให้กลับมาเป็นคลองใช้สัญจรทางน้ำอีกครั้ง โครงการเหล่านี้ได้รับการทักท้วงจากผู้ที่ไม่เห็นด้วยว่า จะก่อให้เกิดวิกฤตทางด้านจราจรและต้องใช้จ่ายเงินงบประมาณหลายพันล้านวอน อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากที่เขา

ดำรงตำแหน่งได้ 3 ปี คลองของเกียซอนได้เปลี่ยนโฉมหน้ากรุงโซลขึ้นใหม่และสามารถจัดการด้านการจราจรให้ดีขึ้น อันเป็นผลงานที่ประจักษ์ถึงฝีมือและการเอาจริงจังในการทำงานของเขา

เมื่อวาระการดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีกรุงโซลสิ้นสุดลง เขาก็ก้าวขึ้นมาเล่นการเมืองระดับชาติ โดยได้ประกาศในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 2007 ที่จะขอเป็นตัวแทนพรรค GNP เพื่อชิงตำแหน่งผู้นำประเทศ จากนั้น การคัดเลือกตัวแทนจากการเลือกตั้งขั้นต้น (primary election) ก็ได้เริ่มต้นขึ้น โดยคู่แข่งชั้นในขณะนั้น ก็คือ นางปึก กวันฮี ผู้ซึ่งเป็นบุตรของอดีตนายกรัฐมนตรี ปัก จุงฮี และเป็นหัวหน้าพรรค GNP ที่เป็นตัวเต็งคนสำคัญ ในที่สุดเขาก็สามารถเอาชนะนางปึก ท่ามกลางการถูกกล่าวหาว่า เขาได้กำไรจำนวนมหาศาลจากการเก็งกำไรที่ดินที่เขาเป็นเจ้าของในแถบโดก็อก (Dogok) ซึ่งเป็นบริเวณที่มีราคาที่ดินที่แพงที่สุดในมหานครโซล

ด้วยความทรหดอดทนตั้งแต่เยาว์วัย เขาจึงสามารถสร้างตัวเองให้กลายเป็นนักธุรกิจชั้นนำได้ และกลายเป็นผู้ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่เคยเป็นผู้บริหารกิจการธุรกิจ (CEO) มาก่อน ด้วยเหตุนี้ เขาจึงได้นำ “จิตวิญญาณเราทำได้” (Can-do spirit) ที่เป็นหัวใจของความสำเร็จในการพัฒนาของเมืองโซลมาใช้ในการสร้างนโยบายในช่วงรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง และจะใช้เป็นแนวทางในการบริหารประเทศต่อไป การนำเอาจิตวิญญาณนี้ออกมาใช้เป็นแกนนำในนโยบาย เป็นเสมือนการจับหัวใจของคนเกาหลีให้ระลึกถึงความขยัน อดทน และเร่งรัดการทำงานเพื่อให้ชีวิตคนและสังคมก้าวหน้าเช่นในอดีต

สถานการณ์ก่อนการเลือกตั้ง

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า รัฐธรรมนูญของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีได้เพียง 1 วาระ เป็นเวลา 5 ปี ดังนั้น อิทธิพลของผู้นำประเทศที่อยู่ในตำแหน่งจึงไม่มีผลต่อการรณรงค์หาเสียง ผู้สมัครแต่ละคนสามารถวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องต่างๆ ได้อย่างอิสระเสรี

- สถานการณ์ทางการเมืองทั่วไป

สภาพทางเศรษฐกิจที่ชะงักงัน และความไม่เชื่อมั่นของนักลงทุนจากนโยบายที่ไม่เป็นมิตรกับผู้ประกอบการ รวมทั้งการไร้ประสิทธิภาพในการนำนโยบายในการสร้างความเป็นธรรมทางสังคมไปปฏิบัติให้บรรลุผลดังที่ได้ตั้งไว้ ทำให้รัฐบาลภายใต้การนำของนายโรห์ มูเฮียน ผู้ซึ่งจะพ้นจากตำแหน่งไปในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2008 ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางจากผู้คนทุกหมู่เหล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักการเมืองกลุ่มอนุรักษ์นิยมหรือพรรค GNP รวมทั้งผู้ประกอบการ ข้าราชการ และชนชั้นกลาง หรือแม้แต่คนงานกรรมกร และนักศึกษาบางส่วนที่เคยสนับสนุนให้เขา

ได้รับเลือกเมื่อห้าปีก่อนหน้านี้ก็หันหลังให้กับนโยบายของรัฐ ดังนั้น ผู้คนส่วนใหญ่ของประเทศจึงมีภาพติดลบให้กับคณะรัฐบาลชุดนี้ และต่างแสวงหาทางเลือกใหม่ที่ต้องการกอบกู้สปีริต “เราทำได้” ที่มีชื่อเสียงและโดดเด่นให้กลับคืนมาสู่ชาวเกาหลีที่เคยร่วมกันพยายามพลิกแผ่นดินที่ไร้ทรัพยากรธรรมชาติมาเป็นชาติที่เจริญก้าวหน้า ตามสมณนามว่า “มหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำฮั่นด้วยฝีมือมนุษย์” (Man-made miracle on the Han river)

ที่จริงแล้ว นโยบายการสร้างความเป็นธรรมทางสังคมเริ่มมาตั้งแต่ยุคของอดีตประธานาธิบดี คิม เจุง (ค.ศ. 1998 – 2002) และเน้นมากขึ้นในยุคต่อมา ด้วยเหตุนี้ คนเกาหลีหลายคนจึงกล่าวว่า ประเทศของเขาได้สูญเสียช่วงเวลาของการเสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองและความมั่งคั่งไปร่วม 10 ปีที่ประธานาธิบดีสองคนไม่ได้เอาใจใส่ในเรื่องนี้มากนัก แต่กลับนำเอาทรัพย์สินไปแจกจ่ายในกิจกรรมที่ไม่ใช่ทางเศรษฐกิจเป็นจำนวนมากมายมหาศาล รวมทั้งเพิ่มขนาดของรัฐบาลให้ใหญ่ขึ้นด้วยการขยายหน่วยงาน/องค์กรของรัฐและเจ้าหน้าที่ ในขณะที่บางคนกล่าวว่า แม้จะมีความตั้งใจบริหารประเทศด้วยเจตนาที่ดี แต่การดำเนินการตามนโยบายไม่เป็นผลเพราะผู้นำไม่รู้อะไรทั้งนี้เพราะแต่ละคนต่างมีความคิดความเห็นในการสร้างความเป็นธรรมไปคนละทิศละทาง ทำให้การทำงานไม่สอดคล้องกัน⁽⁴⁾

ดังนั้น เมื่อสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมไม่ได้ช่วยส่งเสริมให้พรรคการเมืองที่อยู่ในซีกรัฐบาล (พรรค UNDP) ได้เปรียบในการณรงค์หาเสียงเพื่อชิงตำแหน่งผู้นำประเทศ พรรคฝ่ายค้านใหญ่ที่สุดคือ พรรค GNP จึงได้รับการคาดหมายว่า จะต้องได้รับชัยชนะอย่างปราศจากข้อสงสัย

- การเมืองภายในพรรค

แม้ว่านายลี เมียงบักจะได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนของพรรค GNP แล้วก็ตาม แต่ก็มิได้หมายความว่า เรื่องราวความขัดแย้งและการแย่งชิงอำนาจภายในพรรคจะจบสิ้นลงอย่างสิ้นเชิง ทั้งนี้เพราะการเมืองในเกาหลีนั้นมักมีการหักหลังหรือถอนการสนับสนุนจากอีกกลุ่มหนึ่งภายในพรรคเดียวกันในวินาทีสุดท้ายก่อนวันเลือกตั้ง ซึ่งมีเหตุการณ์ดังนี้เกิดขึ้นแทบทุกครั้งของการเลือกตั้งประธานาธิบดี และยิ่งนายลีได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งขึ้นต้นอย่างเฉียดฉิวเหมือนนางป๊ก กวันฮี ผู้ที่ประกาศตัวมานานก่อนนายลีเสียอีก ก็ยิ่งทำให้นายลีไม่ค่อยมั่นใจว่านางป๊กและผู้สนับสนุนจะเข้าข้างเขาตลอดไป อีกทั้งนายลีเองก็มีรอยแผลแห่งความไม่โปร่งใสมากมาย อันเป็นผลมาจากการทำงานที่เป็น CEO ของบริษัทและการทำธุรกิจของตนเองมาก่อน ก่อให้เกิดความไม่แน่ใจและความเสี่ยงทุกรูปแบบที่จะคว้าชัยชนะในการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีได้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงจำเป็นต้องประคับประคองความสัมพันธ์อันดีกับหัวหน้าพรรคคนเก่า คือ นางป๊ก กวันฮี ไว้

ความโชคดียังรัฐบาลของนายโรห์ มูเฮียนที่ไม่ได้สร้างความประทับใจในการบริหารประเทศให้กับคนส่วนใหญ่ของประเทศ ทำให้ความนิยมในตัวแทนพรรค GNP มีอยู่ทั่วไปในหมู่ชาวเกาหลี

อย่างไรก็ตาม เมื่อนายชุง ดองย็องได้รับเลือกเป็นตัวแทนของพรรค UNDP ที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลนายโรห์ มูเฮียนในตอนกลางเดือนตุลาคม คะแนนและนิยมในตัวนายชุงได้เพิ่มสูงขึ้นจากตัวเลขหนึ่งหลักเป็นสองหลักในการสำรวจทัศนคติของผู้เลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากผู้ที่มีสิทธิ์ออกเสียงในจังหวัดโชลาเหนือและโชลาใต้ หรือภาคตะวันตกของประเทศ อีกทั้งผู้สมัครจากพรรคฝ่ายค้านพรรคเล็ก Democratic Party ชื่อ Rhee In-je และผู้สมัครอิสระ ชื่อ Moon Kook-hyun ต่างพยายามที่จะรวมกลุ่มเพื่อให้เกิดแนวคิดทางการเมืองให้เป็นที่ไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อว่าจะร่วมมือกันส่งผู้สมัครคนใดคนหนึ่งลงแข่งขันเพื่อชัยชนะในการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี ก็ยิ่งทำให้กลุ่มของนายลี เมียงบัก หวั่นไหว และต้องปรับแต่งยุทธวิธีในการหาเสียงให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น

นับจนถึงวันที่ 21 ตุลาคม ค.ศ. 2007 ผลการสำรวจคะแนนนิยมของหนังสือพิมพ์ Korea Times ⁽⁵⁾ มีดังนี้

พรรค	ชื่อผู้สมัคร	% คะแนนนิยม
Grand National Party	นายลี เมียงบัก	49
United New Democratic Party	นายชุง ดองย็อง	16.6
Democratic Party	นายรี อินเจ	3.7
ผู้สมัครอิสระ	นายมุน กุกฮุน	7.3
Democratic Labor Party	นายกวัน ยังกิล	3.8

- ตัวเลือกที่สามกับความเข้มข้นทางการเมือง

ในตอนต้นเดือนพฤศจิกายน การเมืองของเกาหลีใต้เพิ่มความเข้มข้นเมื่อนายลี ฮ็อยเซง อดีตหัวหน้าพรรค GNP ผู้ซึ่งเคยเป็นตัวแทนของพรรคลงสมัครเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี แต่ก็พ่ายแพ้มาแล้วสองครั้ง ได้ประกาศจะลงชิงชัยอีกเป็นครั้งที่สามในฐานะผู้สมัครอิสระ เขาได้ให้เหตุผลของการกลับสู่สนามการเลือกตั้งอีกครั้งแม้ว่าจะได้ประกาศวางมือทางการเมืองเมื่อ 5 ปีก่อนหน้านี้นี้ว่า เนื่องจากผู้นำพรรค GNP คนใหม่มีนโยบายอ่อนข้อให้กับเกาหลีเหนือ และถูกขู่กล่าวหาในการคอร์รัปชั่นหลายคดี เขาจึงขอเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ต้องการเป็นตัวแทนของกลุ่มอนุรักษ์นิยมที่แท้จริง อย่างไรก็ตาม นายลี ฮ็อยเซงเองก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางเช่นกันว่า เขาเป็นเสมือนคนที่กระสันอยากเป็นผู้นำประเทศ ทั้งๆ ที่ไม่ได้รับความไว้วางใจมาแล้วถึงสองครั้ง รวมทั้งก็มีอายุมากในวัย 72 ปีแล้ว

แต่การเข้าสู่สนามเลือกตั้งอีกครั้งของนายลี ฮ็อยเซงได้สร้างความหนักใจให้แก่ผู้นำพรรค GNP คนปัจจุบันที่มีคู่แข่งจากค่ายเดียวกัน และจะแย่งคะแนนเสียงจากผู้สนับสนุนกลุ่มอนุรักษ์นิยม

ไปส่วนหนึ่ง ทั้งนี้ทั้งนั้น นายลี ฮ้อยแซงก็เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เคยเป็นอดีตประธานศาลฎีกา มีพื้นความรู้ความสามารถ และเป็นผู้มีฐานะดีคนหนึ่ง ดังนั้น ผู้สังเกตการณ์ทางการเมืองได้กล่าวในตอนต้นเดือนพฤศจิกายนว่า รูปแบบการแข่งขัน 3 ทางได้บังเกิดขึ้นแล้ว และคะแนนนิยมที่มีต่อนายลี เมียงบัก ได้ลดลง ดังนี้ นายลี เมียงบัก (GNP) ร้อยละ 38.7 นายลี ฮ้อยแซง (อิสระ) ร้อยละ 26.3 นายซุง ดองยั้ง (UNDP) ร้อยละ 16 ส่วนคะแนนที่เหลือราวร้อยละ 19 เป็นของผู้สมัครจากพรรคเล็กๆ⁽⁶⁾ ในขณะที่คะแนนเสียงสนับสนุนในวันต่อมาจากการสำรวจทางโทรศัพท์โดย TNS Survey ระบุว่า นายลี เมียงบัก มีร้อยละ 37.9 นายลี ฮ้อยแซง ร้อยละ 24 นายซุง ดองยั้ง ร้อยละ 13.9 นายมุน กุกซุน ร้อยละ 6.9 นายกวัน ยังกิล ร้อยละ 2.2 และนายรี อินเจ ร้อยละ 2⁽⁷⁾

นายลี ฮ้อยแซงได้พยายามทำทุกทางเพื่อให้ผู้คนสนับสนุน รวมทั้งได้ประกาศว่า นางป๊ก กวันฮี ผู้พลัดหวังจากการเลือกตั้งขั้นต้นของพรรค GNP จะหันมาสนับสนุนเขา ทำให้ผลการสำรวจคะแนนนิยมในตัวนายลี ฮ้อยแซงเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30.3 ในขณะที่ของนายลี เมียงบักลดลงเหลือเพียง 36.6 อย่างไรก็ตาม นางป๊กได้ปฏิเสธคำกล่าวอ้างดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่า เธอเคารพในกติกาของพรรคที่จะต้องให้การสนับสนุนตัวแทนของพรรค GNP คำพูดของนางป๊กได้สร้างความปิติยินดีแก่นายลี เมียงบักยิ่ง พร้อมทั้งได้กล่าวชื่นชมอดีตประธานาธิบดีป๊ก จุงฮี ผู้เป็นบิดาของนางป๊กเมื่อเขาได้เดินทางไปเยี่ยมบ้านเกิดของอดีตผู้นำประเทศในยุคเผด็จการ⁽⁸⁾

- วิพากกรรมจากอดีต

มีข่าวที่สร้างความเสียหายให้แก่ นายลี เมียงบักยิ่งในช่วงเดือนพฤศจิกายนก็คือ สื่อมวลชนได้ตีพิมพ์ข่าวว่า ในปี ค.ศ. 1999 นายลี ได้ตั้งบริษัทเงินทุนหลายบริษัท โดยการให้บริการทางอิเล็กทรอนิกส์ ในช่วงนั้นเองที่เขาได้พบกับนักธุรกิจชาวอเมริกันเชื้อสายเกาหลีชื่อ นายคิม เคียงจุน และได้ร่วมกันตั้งธนาคาร LKE ขึ้น แต่ก็ประสบกับการล้มละลายในปีต่อมา ทำให้นักลงทุนราว 5,500 คนสูญเสียทรัพย์สินไปเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ในช่วงก่อนการเริ่มต้นการเลือกตั้งขั้นต้นในตอนต้นปี ค.ศ. 2007 เขาปฏิเสธว่า ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มบริษัทดังกล่าว (ต่อมามีการเรียกกลุ่มบริษัทลงทุนนี้ว่า BBK) เมื่อการหาเสียงได้ดำเนินต่อมาจนกระทั่งเขาได้เป็นตัวแทนของพรรค GNP และมีคะแนนนิยมสูงนั้น ได้มีการนำเทพการบรรยายที่มหาวิทยาลัยกวางจุนเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 2002 ที่เขากล่าวว่า เขาเป็นผู้ก่อตั้งกลุ่มบริษัท BBK อีกทั้งในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2007 นายคิม เคียงจุนได้กลับมายังประเทศเกาหลีและยืนยันต่อสื่อมวลชนว่า เขาได้ร่วมมือกับนายลีจริง ทำให้สมาชิกพรรค UNDP และผู้สมัครคนอื่นๆ กล่าวหาเขาว่า เป็นคนขี้โกหก เอาตัวรอด และเป็นผู้ฉวยโอกาสให้แก่ตนเองโดยใช้กลโกงทุกรูปแบบเพื่อสร้างความมั่งคั่งในทรัพย์สินและความก้าวหน้าทางการเมืองอย่างไร้คุณธรรม

อย่างไรก็ตาม ในช่วงแรกก่อนที่จะมีการเปิดเผยผลการบรรยายนั้น นายลีได้ประกาศว่า หากเขากระทำผิดจริง เขาจะลาออกจากการแข่งขันทั้งหมด

ต่อมาในวันที่ 3 ธันวาคม ค.ศ. 2007 อัยการสูงสุด ชื่อ ลี ฮอง-อิล ได้ระบุว่า ไม่พบหลักฐานใดตามที่กล่าวหาว่า นายลีได้ทำการปั่นหุ้นกลุ่มบริษัทของเขา ที่คิดเป็นจำนวนเงินถึง 31.9 พันล้านวอนในระหว่างเดือนกรกฎาคม – ตุลาคม ค.ศ. 2001 ดังนั้นนายลี เมียงบักจึงไม่มีความผิด แต่เมื่อมีการนำผลการบรรยายออกมาเปิดเผยก่อนการเลือกตั้งประธานาธิบดีเพียงไม่กี่วัน จึงกลายเป็นหลักฐานสำคัญมัดตัวนายลี จากนั้น 2 วันก่อนการเลือกตั้ง รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายแต่งตั้งอัยการเฉพาะกิจทำหน้าที่สอบสวนนายลีในกรณีที่ถูกกล่าวหาทั้งหลายข้างต้น⁽⁹⁾ เขาจึงกลายเป็นผู้สมัครตัวเต็งที่ถูกสอบสวนด้วยข้อหาฉ้อโกงก่อนการเลือกประธานาธิบดีในวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 2007 นั่นเอง

จากประเด็นนี้เอง ทำให้ผู้สมัครคนอื่นๆ ใช้เป็นหัวข้อในการโจมตีนายลีอย่างรุนแรงและหนักหน่วงในโค้งสุดท้ายของการรณรงค์หาเสียง ในขณะที่นายลีก็ได้กลับว่า เป็นการใส่ร้ายและใช้การหาเสียงที่สกปรก มุ่งโจมตีเพียงเพื่อเอาชนะกันทางการเมืองเท่านั้น และไม่สร้างสรรค์ เป็นต้น⁽¹⁰⁾

- นโยบายการหาเสียง

พรรค GNP ได้ประกาศใช้นโยบายหาเสียงโดยยึดแนวอนุรักษนิยมที่มีชื่อว่า Global Korea ตามนโยบาย 747 กล่าวคือ หากได้รับเลือก เขาจะทำให้ประเทศมีอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจร้อยละ 7 ต่อปี เพิ่มรายได้ต่อหัวเป็น 40,000 เหรียญต่อคนต่อปี และจะยกระดับเกาหลีใต้ให้เป็นประเทศที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นลำดับที่ 7 ของโลก อนึ่ง นายลี เมียงบักได้เสนอโครงการขนาดใหญ่ด้วยการขุดคลองเพื่อการสัญจรทางน้ำระหว่างเมืองปูซาน – กรุงโซล อันจะก่อให้เกิดการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ ดังนั้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางเศรษฐกิจดังกล่าว นายลีจะนำเอาสปิริต “เราทำได้” มาเน้นใช้อย่างจริงจังภายหลังที่ได้รับความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงทศวรรษที่ 1960 – 1970 – 1980 มาแล้ว อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังคงเน้นเป้าหมายทางเศรษฐกิจที่ควบคู่กันระหว่าง ความเจริญเติบโตกับการลดช่องว่างของรายได้ที่แยกคนในสังคมเป็นกลุ่มคนรวยและกลุ่มคนยากจน (growth and reducing social polarization)

นอกจากนี้ นโยบายหลักมีดังต่อไปนี้

- (1) ลดภาษีนิติบุคคล (corporate tax) จากร้อยละ 25 เป็น 10
- (2) สร้างเมืองวิทยาศาสตร์ทางการค้า

- (3) ลดขนาดของรัฐบาลกลาง โดยจะตัดจำนวนข้าราชการลง 60,000 ตำแหน่ง แต่เพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของภาครัฐบาลเพื่อส่งเสริมและให้บริการภาคเอกชนและประชาชนอย่างทั่วถึง
 - (4) จะขยายชนชั้นกลางด้วยการเน้นให้คนสร้างธุรกิจส่วนตัว และส่งเสริมธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางให้มากขึ้น
 - (5) จะเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจให้เกาหลีใต้ตามทันญี่ปุ่นภายใน 10 ปี เป็นต้น
- ดังนั้น การที่จะให้เป้าหมายเหล่านี้บรรลุผล รัฐบาลของเขาจะสร้างบรรยากาศที่เป็น

มิตรกับภาคธุรกิจเอกชน (business – friendly environment)

ส่วนนโยบายต่างประเทศนั้น ผู้นำพรรค GNP เน้นความสัมพันธ์ที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับจีน ญี่ปุ่น และสหรัฐฯ รวมทั้งมิตรประเทศทั่วโลก และเขาเห็นว่า จะยุติการเรียกร้องให้ญี่ปุ่นขอโทษต่อการกระทำในอดีตของประเทศนี้ต่อเกาหลีได้เสีย ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ของโลกและคาบสมุทรเกาหลีได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว สำหรับกรณีของเกาหลีเหนือ นั้น เขาจะตรวจสอบข้อตกลงทุกอย่างที่ได้ทำไว้กับเกาหลีเหนือ แม้ว่าประธานาธิบดีโรห์ มูเฮียนและประธานาธิบดีคิม เฉจุงจะได้ทำข้อตกลงไว้เมื่อมีการประชุมสุดยอด 2 ครั้ง คือในปี ค.ศ. 2007 และ ค.ศ. 2000 แล้วก็ตาม โดยเขาจะเน้นการพิจารณาข้อเสนอแต่ละข้อตามหลักต้นทุนกำไร หรือต่อผลที่จะได้รับ (cost – benefit analysis) อนึ่ง เขาจะร่วมมือกับเกาหลีเหนืออย่างจริงจังในการยกเลิกโครงการนิวเคลียร์ทั้งหมดของเกาหลีเหนือเพื่อให้คาบสมุทรเกาหลีปลอดจากโครงการนิวเคลียร์ทั้งหมด อันจะเป็นการแผ้วถางทางไปสู่การรวมชาติด้วยสันติวิธีในอนาคต

นายลีย้ำว่า เกาหลีเหนือจะต้องยอมรับและปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนต่อประชากรของตนเอง การจะได้รับความช่วยเหลือจากเกาหลีใต้ก็ต่อเมื่อหลักมนุษยชนได้รับการปฏิบัติตามเกณฑ์ขององค์การสหประชาชาติที่ได้กำหนดไว้ เขากล่าวต่อไปว่า เกาหลีใต้เองก็เคยได้รับการกดดันจากนานาชาติในเรื่องนี้ในยุคเผด็จการปัก จุงฮีและชุน ดูฮวน (ทศวรรษที่ 1970 – 1980) และเกาหลีใต้ได้ยอมกระทำตามมาแล้ว จึงน่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เกาหลีเหนือที่จะทำตามด้วยวิธีการเดียวกัน

- วิธีการหาเสียง

ในการรณรงค์หาเสียงครั้งนี้ มีข้อสังเกตหลายประการที่แตกต่างจากการเลือกประธานาธิบดีในครั้งก่อนๆ คือ

- (1) มีการใช้เงินจำนวนมหาศาลในการหาเสียงโดยผ่านทางโทรทัศน์ โดยต้องจ่ายค่า

เวลาการออกอากาศถึง 30 ล้านวอนต่อครึ่งชั่วโมง ทำให้พรรค GNP และพรรค UNDP ได้เปรียบคู่แข่งจากพรรคขนาดเล็ก อีกทั้งมีการโฆษณาผ่านสื่อมวลชนหลายรูปแบบ อนึ่ง มีการใช้เทคโนโลยีทางด้านการสื่อสาร (information technology) อย่างกว้างขวางเพื่อให้เข้าถึงผู้มีสิทธิ์เลือกตั้ง

ตัวอย่างหนึ่งที่น่าสนใจก็คือ การที่พรรคใหญ่ 2 พรรคข้างต้นได้เช่าระบบการกระจายเสียงผ่านดาวเทียม และการติดตั้งจอยักษ์เพื่อถ่ายทอดการรณรงค์หาเสียงและการปราศรัยของผู้สมัคร ทั้งนี้เพื่อสื่อสารไปให้กับทุกครัวเรือนและตามแหล่งชุมชนต่างๆ ทั่วประเทศ กล่าวกันว่า พรรคการเมืองต้องเสียค่าใช้จ่ายในงานนี้ถึง 8 พันล้านวอน ส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตและการตอบรับจากผู้สมัครโดยโทรศัพท์มือถือก็เป็นไปอย่างกว้างขวางทั้งของนายลี เมียงบักและนายชุง ดองย็อง

(2) มีการสร้างภาพด้วยการหลั่งน้ำตา ใช้การโฆษณาด้วยภาพและเนื้อหาที่กินใจ และเทคนิคการถ่ายทำที่ล้ำสมัย ทั้งนี้ต่างมีทีมงานศึกษาประสิทธิภาพผลของสื่อ และการโฆษณาทุกชิ้นอย่างละเอียด⁽¹²⁾

(3) มีการหักเหลี่ยม โจมตีฝ่ายตรงข้ามแบบไม่สมเหตุสมผล และมีการแทงข้างหลังในการรณรงค์หาเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการโต้กันทางโทรทัศน์ที่ผู้สมัครแต่ละพรรคใช้เวลาในการโจมตีกันทั้งในเรื่องส่วนตัวและวิพากษ์วิจารณ์ด้วยการสาธิตโคลนเข้าใส่กัน แทนการนำเสนอนโยบายที่เป็นประโยชน์ ในกรณีนี้ นายลี เมียงบักได้ถูกโจมตีอย่างหนักในเรื่องอดีตที่เขาได้ทำธุรกิจและที่เคยเป็น CEO จนทำให้ประชาชนทั่วไปเอือมระอา และคิดว่าถูกเบียดบังเวลาการหาเสียงที่น่าจะเป็นเวทีที่จะศึกษาและเปรียบเทียบนโยบายมากกว่าจะต้องดูการทะเลาะวิวาทกัน⁽¹³⁾

ในวันสุดท้ายก่อนการเลือกตั้งนั้น ผู้สมัครแต่ละคนได้สรุปการหาเสียงดังนี้ นายลี เมียงบักแห่งพรรค GNP เน้นว่า “หากได้รับเลือก บรรยากาศทางเศรษฐกิจจะได้รับการเปลี่ยนโฉมหน้าอย่างสิ้นเชิง ดังนั้น ขอให้เลือกประธานาธิบดีที่สามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ที่เปรียบพร้อมด้วยประสบการณ์การทำงานที่สร้างสรรค์ และหากได้รับความไว้วางใจ จะก่อให้เกิด ผลดี เมียงบัก (Lee Myung-bak's effect) ที่จะเกิดการหลั่งไหลของนักลงทุนจากต่างประเทศและในประเทศทำการลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมกันอย่างมากมาย”

ในขณะที่นายชุง ดองย็องแห่งพรรค UNDP ปฏิญาณว่า “จะเป็นประธานาธิบดีที่ทำงานเพื่อชนชั้นกลางและคนจน โดยจะสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่แข็งแกร่ง และจะเป็นชัยชนะของความจริงที่โปร่งใส ดังนั้น ผู้นำประเทศจะต้องเป็นผู้ซึ่งชอบประชาธิปไตย รักสันติภาพ และเป็นผู้ที่เน้นการปฏิรูป การไม่เลือกตัวเขา ก็หมายถึงจะช่วยให้ผู้สมัครที่โกหก – ลี เมียงบัก ได้รับชัยชนะไป”

ส่วนนายลี ฮอยแจง ยังคงเดินหน้าขอจัดตั้งรัฐบาลร่วมกับนางปึก กวันฮีและประกาศว่า “จะเป็นทรัพย์สินทางการเมืองที่มีค่าของประชาชนของเรา และจะสร้างเกาหลีให้ยืนอย่างสง่างามแผ่ในหมู่

ประชาคมโลก คงไม่มีใครสนใจเลือกนายซุง ดองยัง และไม่มีใครยอมรับนายลี เมียงบั๊กที่มีแต่ปัญหาที่ผู้คนเคลือบแคลงสงสัยในความบริสุทธิ์ ดังนั้น ทางเลือกที่ดีที่สุดก็คือตัวนายลี ฮ้อยเซงนั่นเอง”

สำหรับนายมุน กุกเฮียนนั้น ย้ำว่า “ไม่ควรเลือกคนที่คอร์รัปชันจากพรรค GNP และพรรค UNDP ที่ไร้ความสามารถให้ได้รับอำนาจ โดยเขาเป็นเพียงคนเดียวที่จะนำพาเศรษฐกิจไปสู่ความรุ่งโรจน์” และนายกวัน ยังกิลกล่าว “ต้องเลือกคนที่ต่อสู้เพื่อประชาชนที่มีรายได้ต่ำ”

ผลการเลือกตั้ง

ในวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 2007 ระหว่างเวลา 6.00 น. – 18.00 น. ผู้มีสิทธิออกเสียงชาวเกาหลีจำนวนทั้งสิ้น 37,653,518 คนต่างพากันไปหย่อนบัตรเลือกตั้งเลือกผู้สมัครที่ตนชื่นชอบตามหน่วยเลือกตั้งใกล้เคหสถานที่มีถึง 13,100 หน่วยทั่วประเทศ ในจำนวนนี้ มีผู้มีสิทธิออกเสียงจำนวน 810,502 คนได้ออกเสียงล่วงหน้าในระหว่างวันที่ 13 – 14 ธันวาคม แล้ว หรือจะออกเสียงโดยทางไปรษณีย์ อนึ่ง คณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) ได้ประกาศว่า จำนวนผู้สมัคร 12 คนนั้น มี 2 คนได้ขอลถอนตัว คือ นายซิม เดเปียงแห่งพรรค People First Party และนายลี ซูซุงแห่งพรรค People’s Coalition for Unity and Advance จึงเหลือผู้สมัครทั้งสิ้น 10 คน หรือเป็นจำนวนที่มากที่สุดที่สุดในประวัติศาสตร์การเลือกตั้งของประเทศ⁽¹⁴⁾

กกต. ประกาศว่า ผู้สมัครที่ได้รับคะแนนร้อยละ 15 ของผู้มีสิทธิออกเสียงทั้งหมดจะได้รับเงินค่าลงทะเบียนจำนวน 500 ล้านวอน (\$ 532,255) คืน และจะได้รับเงินสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการหาเสียงราว 46 พันล้านวอนภายใน 22 วันหลังจากที่มีการประกาศผลอย่างเป็นทางการ ส่วนผู้ที่ได้รับเลือกระหว่างร้อยละ 10 – 15 จะได้รับค่าลงทะเบียนและเงินสนับสนุนกึ่งหนึ่ง ส่วนผู้ที่ได้รับเลือกน้อยกว่านั้นจะไม่ได้รับเงินอะไรเลย

ภายหลังการนับคะแนนในการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 17 นายลี เมียงบั๊กแห่งพรรค GNP ได้รับคะแนนเสียงอย่างท่วมท้น คือ เขาได้คะแนนเสียงห่างคู่แข่งคนสำคัญถึงร้อยละ 22.6 หรือมากที่สุดในรอบหลายทศวรรษที่ผ่านมา ยกเว้นการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 1 ปี ค.ศ. 1952 ที่ ดร.ซึงมันรี มีคะแนนเหนือคู่แข่งขั้นร้อยละ 63.3⁽¹⁵⁾

นายลีมีชัยชนะเหนือคู่แข่งใน 13 จังหวัด/เมืองใหญ่ของประเทศที่มีจำนวนทั้งสิ้น 16 จังหวัด (9 จังหวัด 7 เมืองใหญ่ที่มีฐานะเทียบเท่าจังหวัด) โดยจังหวัดทางภาคตะวันออกของประเทศ (จังหวัดเคียงชังและเมืองใหญ่แถบนั้น) ได้ลงคะแนนเสียงให้เขาถึงร้อยละ 72.7 ในขณะที่จังหวัดทางภาคตะวันตกของประเทศ (จังหวัดโชลลาและเมืองใหญ่แถบนั้น) ได้ให้การสนับสนุนเขาเพียงเล็กน้อย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงลัทธิภูมิภาคนิยม (regionalism) ที่ยังคงมีปรากฏอยู่ในวงการเมืองของเกาหลี⁽¹⁶⁾

อย่างไรก็ตาม การเลือกตั้งคราวนี้มีผู้ลงคะแนนเสียงเพียง 23.7 ล้านคน ถือว่าต่ำสุดในรอบ 20 ปี
 ดังมีข้อมูลยืนยันดังนี้

ปี ค.ศ.	ร้อยละของผู้มาลงคะแนนเสียง
1987	89.2
1992	81.9
1997	80.7
2002	70.8
2007	62.9

สาเหตุสำคัญของการไม่มาลงคะแนนเสียงก็คือ ผู้คนจำนวนหนึ่งมีความเห็นว่า นาย
 ลี เมียงบั๊กจะต้องได้รับเลือกอย่างแน่นอนเพราะมีคะแนนนำมาโดยตลอด (จากผลการสำรวจทุกครั้งที่ผ่านมา) “หากพวกเขาไม่ไปลงคะแนนเสียงเพียงสักคน ก็คงจะไม่ทำให้คะแนนเสียงของนายลี
 เปลี่ยนไป” ดังนั้น จึงไปทำงานที่พวกเขาต้องทำ หรือเดินทางไปยังต่างประเทศในวันเลือกตั้ง ผู้
 สันตัดกรณีทางการเมืองได้ระบุต่อไปอีกว่า “ที่ผู้คนไม่สนใจทางการเมืองก็อาจเป็นเพราะมีแต่การสาด
 โคลนเข้าใส่กันในช่วงการหาเสียงเลือกตั้ง โดยผู้สมัครไม่ได้ใส่ใจในการรณรงค์ชูนโยบายของตน”⁽¹⁷⁾

-ปฏิกริยาของผู้คนจากภายในและภายนอกประเทศต่อการเลือกตั้ง

เกาหลีใต้ได้ผ่านกระบวนการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตยอีกครั้ง ทำให้ระบบการเมือง
 ของประเทศนี้บรรลุขึ้นไปอีกขั้นหนึ่งของการปกครองตามระบอบนี้ จึงได้รับการแซ่ซ้องจากผู้คนทั้งใน
 และต่างประเทศที่แสดงความยินดีต่อนายลี เมียงบั๊ก ผู้ได้รับเลือกด้วยเสียงส่วนใหญ่และต่อระบบ
 การเมืองของเมืองโซมขาว

นักธุรกิจอุตสาหกรรมจากองค์กรนายจ้างห้องค์กรแสดงความคาดหวังว่า ว่าที่ประธานาธิบดี
 คงจะทำการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศและสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตรกับธุรกิจอุตสาหกรรม โดยนายลี
 เชียงชุลกล่าวว่า “ผู้มีสิทธิออกเสียงส่วนใหญ่ได้ให้การสนับสนุนเขาอย่างท่วมท้นแม้ว่าจะมีประเด็นที่
 ก่อให้เกิดความสงสัยในพฤติกรรมของนายลีตลอดช่วงเวลาหาเสียง ทั้งนี้เพราะคนเหล่านั้นต่างเชื่อมั่น
 ว่า เขาจะสามารถแก้ไขวิกฤตเศรษฐกิจได้ อีกทั้งเขามีประสบการณ์เคยเป็นผู้บริหารขององค์กรธุรกิจ
 และเคยเป็นนายกเทศมนตรีของกรุงโซลที่ดำเนินงานโครงการขนาดใหญ่สำเร็จมาแล้ว”

ผู้นำทางการทหารขอให้ว่าที่ประธานาธิบดีได้สร้างขวัญและกำลังใจแก่ทหาร มิใช่เยาะเย้ยถากถางที่ทำให้ทหารเสียขวัญ นอกจากนี้ นายทหารยังได้ย้ำถึงการธำรงความเป็นพันธมิตรกับสหรัฐฯ และการสร้างความสมานฉันท์ในประเทศให้เกิดความร่วมมือในการป้องกันประเทศ

นักการศึกษาย้ำถึงคำมั่นสัญญาของนายลิวว่าจะให้สถาบันอุดมศึกษามีอิสระมากขึ้นและสนับสนุนให้การศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่มีความเข้มแข็งขึ้นเป็นระบบการศึกษาชั้นนำ ในขณะที่สมาคมครูเรียกร้องให้ผู้บังคับบัญชาในระบบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมให้มีหลากหลายรูปแบบมากขึ้นและให้โรงเรียนรับผิดชอบในการสอนภาษาอังกฤษ

ส่วนสหภาพแรงงานย้ำให้เห็นว่าที่ประธานาธิบดีเปิดเผยข้อความจริงในทุกข้อกล่าวหาเพื่อให้ประชากรเกิดความมั่นใจในตัวผู้นำประเทศ⁽¹⁸⁾

ผู้สื่อข่าวต่างประเทศต่างพาดหัวข่าวว่า “ท้ายที่สุด ชาวเกาหลีก็เลือกเศรษฐกิจแทนที่จริยธรรมหรืออุดมการณ์” (รวบรวมข่าวจาก Forbes magazine, AFP)⁽¹⁹⁾ ในขณะที่ฝ่ายบริหารของประธานาธิบดีชอร์จ บุชได้แสดงความยินดีต่อชัยชนะของนายลิว และกล่าวต่อไปอีกว่า รัฐบาลทั้งสองจะร่วมมือกันต่อไป ในการแก้ปัญหาวิกฤติของเกาหลีเหนือ ส่วนโฆษกสถานทูตสหรัฐฯ ประจำเกาหลีได้ออกแถลงการณ์ว่าความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสองจะเปลี่ยนรูปแบบไป ทั้งนี้เพราะห้าปีที่ผ่านมาความสัมพันธ์ได้เสื่อมทรามลงมาก

นายลิว เมียงบัก ได้โทรศัพท์ไปยังนายกรัฐมนตรีชาซูโอะ ฟูกูดา แห่งญี่ปุ่น โดยย้ำว่าความสัมพันธ์ระหว่างเกาหลีใต้ - ญี่ปุ่น - สหรัฐฯ จะมีความเข้มแข็งยิ่งขึ้นเพื่อร่วมมือกันในการจัดอาวุธนิวเคลียร์ของเกาหลีเหนือ ส่วนประธานาธิบดีหู จินเทาได้ส่งสาสน์ไปแสดงความยินดีกับนายลิวที่เขามีชัยในการเลือกตั้ง ในขณะที่สถานเอกอัครราชทูตรัสเซียในกรุงโซลกล่าวว่า ประธานาธิบดีปูตินได้ตระหนักอยู่เสมอถึงความร่วมมือของนายลิวที่มีต่อรัสเซียและ จะทำให้ความสัมพันธ์กระชับยิ่งขึ้นตลอดช่วงที่นายลิวดำรงตำแหน่งผู้นำของเกาหลีใต้⁽²⁰⁾

รัฐบาลเกาหลีเหนือได้นิ่งเงียบต่อชัยชนะของนายลิว เมียงบักเป็นเวลาสองสัปดาห์ โดยได้เก็บข้อมูลด้านนโยบายในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประเทศของตนตลอดช่วงเวลาหาเสียงและคำกล่าวของนายลิว ภายหลังที่ได้รับเลือกในด้านการนำนโยบายมาปฏิบัติ ทั้งนี้ นายลิว ได้ประกาศอย่างชัดเจนว่า ในช่วงสิบปีที่ผ่านมา เกาหลีใต้ได้ใช้นโยบายชั่งชั่งและไม่ก่อให้เกิดผลดังที่คาดหมายไว้เลย เขาจึงจะใช้นโยบายที่แข็งแกร่งต่อเกาหลีเหนือ อันเป็นนโยบายหลักที่พรรค GNP เคยใช้มาโดยตลอด ดังนั้น ในคำกล่าวต่อประชาชนเนื่องในวันปีใหม่ 2008 รัฐบาลเกาหลีเหนือได้ส่งคำเตือนไปยังรัฐบาลเกาหลีใต้ว่า ควรเคารพในข้อตกลงที่เคยทำไว้ในช่วงที่นายโรห์ มูเฮียนได้เดินทางไปร่วมประชุมสุดยอดกับผู้นำเกาหลีเหนือในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2007 และควรดำเนินการตามแผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจตามวันเวลาที่กำหนดไว้

ทั้งนี้ทั้งนั้น ภายหลังจากที่มีการประชุมสุดยอดระหว่างผู้นำทั้งสองประเทศไปแล้ว ได้มีการจัดการประชุมในระดับต่างๆ (ระดับรัฐมนตรี ระดับเจ้าหน้าที่ชั้นสูง และระดับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ) รวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง และบรรลุข้อตกลงเชิงปฏิบัติการร่วมมือทางเศรษฐกิจราว 190 เรื่อง แต่คณะผู้แทนการเปลี่ยนผ่านของรัฐบาลใหม่ (transition team) เกาหลีใต้กลับชี้ว่า รัฐบาลของนายโรห์ที่กำลังจะหมดวาระในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 2008 ไม่ควรจะต้องกดดันให้รัฐบาลใหม่กระทำตามเงื่อนไขที่เคยเร่งรีบทำกันในทุกกรณี⁽²¹⁾

ปัญหาการเลือกตั้ง

กระทรวงมหาดไทย (Ministry of Government Administration and Home Affairs) ได้ประกาศในวันจันทร์ที่ 24 ธันวาคม ค.ศ. 2007 ว่า ได้รับคำร้องเกี่ยวกับการกระทำผิดกฎหมายการเลือกตั้งทั้งสิ้น 610 เรื่อง ในจำนวนนี้มีราว 258 เรื่องที่ได้มีการกระทำขึ้นในช่วงหาเสียงระหว่างวันที่ 27 พฤศจิกายน ถึงวันที่ 18 ธันวาคม อย่างไรก็ตาม คำร้องเกี่ยวกับเรื่องนี้มีจำนวนลดลงจากการเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อปี ค.ศ. 2002 มาก ดังนี้

	ปี ค.ศ. 2002	ปี ค.ศ. 2007
จำนวนคำร้องที่กล่าวหาทั้งสิ้น	1,267	610
- การซื้อเสียง	(107)	(24)
- เจ้าหน้าที่ของรัฐวางตัวไม่เป็นกลาง	(9)	(2)
- สิ่งตีพิมพ์/ใบโฆษณาหาเสียงไม่ถูกต้อง	(380)	(101)
ตามกฎหมาย		

คณะกรรมการการเลือกตั้งได้กล่าวสรุปว่า การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 17 นี้ได้รับความสำเร็จในระดับหนึ่ง แม้ว่าจะไม่สามารถจัดปัญหาการกระทำผิดเกี่ยวกับการเลือกตั้งได้ทั้งหมด แต่จำนวนการกระทำผิดได้ลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การซื้อเสียง และการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐวางตัวไม่เป็นกลาง สามารถจับผู้กระทำผิดเพียงไม่กี่ราย⁽²²⁾ ส่วนใหญ่ที่พบมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับการพิมพ์โฆษณาและตีพิมพ์หาเสียงในที่ไม่ได้ขออนุญาต เรื่องการดื่มสุราในช่วงก่อนการเลือกตั้งที่กฎหมายห้ามในช่วงก่อนและระหว่างการลงคะแนนเสียง และเรื่องการระดมคนมาฟังการปราศรัยหาเสียง เป็นต้น

ที่น่าสนใจยิ่งก็คือ จำนวนการซื้อเสียงได้ลดลงมาก ทำให้คาดการณ์ได้ว่า เงินมิใช่ตัวแปรหลักที่ใช้ในการเอาชนะการเลือกตั้ง อย่างไรก็ตาม การเลือกตั้งคราวนี้เป็น การเลือกตั้งผู้นำประเทศที่มีผู้สมัครเพียง 10 ราย อีกทั้งตัวแทนของพรรคใหญ่ได้ผ่านการเลือกสรรมาแล้วจากการเลือกตั้งขั้นต้น ดังนั้น จึงพบการกระทำผิดจำนวนเพียงเล็กน้อย ในขณะที่การเลือกตั้งทั่วไป (General election) ที่จะจัดให้มีขึ้นในเดือนเมษายน ค.ศ. 2008 ที่ผู้สมัครจะมีจำนวนนับพันคน และมีการเลือกตามเขตการเลือกตั้งทั่วประเทศ หนทุกแห่งในประเทศเพื่อเลือกสมาชิกรัฐสภา จำนวนการกระทำผิดในการเลือกตั้งอาจมีสูงกว่านี้มาก ทั้งนี้เพราะ การเข้าสู่ตำแหน่งทางการเมือง

การเข้าสู่ตำแหน่งทางการเมืองในยุคใหม่ของคนเกาหลี ดังเช่น การเป็นสมาชิกรัฐสภา ผู้สมัครจะต้องระดมใช้ทรัพยากรทุกอย่างจากทุกทางที่มีอยู่และกลมเม็ดเพื่อให้ได้รับเลือกตั้ง แม้ว่าจะต้องซื้อเสียง จัดงานเลี้ยง จ้างคนมาเดินขบวนสนับสนุน ตั้งเงินเดือนให้หวัะแนน และใช้จ่ายเงินทองกับการพิมพ์ป้ายโฆษณาหาเสียงมากมายเพียงใดก็ตาม อนึ่ง ก่อนและหลังการเลือกตั้ง ภาษีสังคมทุกอย่างจะต้องเสียไปเพื่อสร้างเครือข่ายติดต่อเชื่อมโยงระหว่างผู้สมัครกับผู้มีสิทธิออกเสียงในเขตเลือกตั้งอย่างต่อเนื่อง ค่าใช้จ่ายเหล่านี้คิดเป็นจำนวนเงินมหาศาลและเป็นภาระอันหนักอึ้งต่อตัวผู้สมัครแต่ละคนยิ่ง

ศาสตราจารย์ยัง โฮมินแห่งมหาวิทยาลัยฮอลลัม กล่าวว่า “...ในวัฒนธรรมทางการเมืองของเกาหลีนั้น การพ่ายแพ้หรือไม่ได้รับเลือกตั้งจะก่อให้เกิดการพังทลายต่อตัวผู้สมัครและครอบครัวของเขาอย่างมาก ดังมีตัวอย่างให้เห็นอยู่เสมอๆ ดังนั้น ในการเลือกตั้งทุกครั้ง จึงมีการแข่งขันกันอย่างเอาเป็นเอาตาย รุนแรงและดุเดือดยิ่ง และนำไปสู่การใช้วิธีการสกปรกในการเลือกตั้งทุกรูปแบบ จากวัฒนธรรมทางการเมืองนี้เอง ทำให้ผู้สมัครต่างคิดว่าเขตเลือกตั้งของเขา ก็คือโลกของเขาที่ต้องทุ่มเทชีวิตจิตใจเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง...”

“...การเลือกตั้งเป็นช่วงเวลาของปรากฏการณ์ทางการเมืองที่อยู่ในระดับสูงสุดเพราะผลการเลือกตั้งเป็นการชี้เป็นชี้ตายของผู้สมัคร (election results are seen as life-or-death situation) ... หากผู้ใดคิดจะลงสมัครแล้ว เขาจะทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่เพื่อให้ได้รับชัยชนะ ไม่ว่าจะเป็นเงินทอง การใช้เครือข่ายภูมิภาคนิยม และใช้เล่ห์เพทุบายในการหาเสียง ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพื่อต้องการให้ได้รับชัยชนะแต่เพียงอย่างเดียว”⁽²³⁾

หากผู้สมัครพ่ายแพ้ เขาก็จะมีหนี้สินล้นพ้นตัว เกียรติยศชื่อเสียงจะลดต่ำลง ผู้คนจะดูถูกแม้ไม่เหยียดหยาม พูดอะไรจะไม่ค่อยมีคนเชื่อถือ และเพื่อนฝูงพวกพ้องจะตีตัวออกห่างออกไปทีละคนสองคน

จากเหตุผลดังกล่าวนี้เอง การเมืองของเกาหลีจึงยังคงตกอยู่ในวังวนแห่งการกระทำที่ผิดกติกา แม้ว่าจะมีคณะกรรมการการเลือกตั้งคอยควบคุมอยู่อย่างเข้มงวดก็ตาม

การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 17 อาจเป็นบทพิสูจน์อีกครั้งที่การเมืองของประเทศ สาธารณรัฐเกาหลีได้ก้าวขึ้นมาอีกขั้นหนึ่งตามกระบวนการประชาธิปไตยที่สังคมนี้ปรารถนาจะให้ บรรลุถึง นั่นคือ การเลือกผู้นำประเทศตามกติกาสากลที่เน้นความโปร่งใส ยุติธรรม และสามารถ ตรวจสอบได้ ในขณะที่เดียวกัน ผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งครั้งนี้มีประวัติเป็นผู้บริหารระดับสูงของ บริษัทเอกชน และมีฐานะดีอันเป็นผลมาจากการประกอบธุรกิจเป็นครั้งแรก จึงเป็นมิติใหม่ในวง การเมืองของประเทศนี้ที่นักธุรกิจที่ประสบผลสำเร็จได้รับความไว้วางใจจากประชาชน ซึ่งแตกต่างจาก อดีตที่ทหารและนักการเมืองอาชีพได้ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นประธานาธิบดีเรื่อยมา ผลลัพธ์จะ เป็นอย่างไร เป็นเรื่องที่น่าจับตามองอย่างใกล้ชิดว่า นักธุรกิจจะเข้ามาแสวงหาประโยชน์ให้แก่ตัวเอง และครอบครัว หรือเขาจะใช้ประสบการณ์นำพาประเทศให้ก้าวไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองเหนือชาติอื่นใด และที่น่าสนใจยิ่งก็คือ นายลี เมียงบักเป็น ว่าที่ประธานาธิบดีคนแรกที่ถูกกล่าวหาและถูกไต่สวนในคดี อาชญากรรมทางเศรษฐกิจเป็นคนแรกในประวัติศาสตร์การเมืองของประเทศนี้

การเลือกตั้งของไทยกับเกาหลีใต้: เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง

ดังที่ได้กล่าวแล้วในตอนต้นของบทความแล้วว่า เกาหลีใต้เลือกตั้งประธานาธิบดีในวันที่ 19 ธันวาคม ค.ศ. 2007 ส่วนไทยเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในวันที่ 23 ธันวาคม ศกเดียวกันนั้น มีความแตกต่างกันในด้านระบบการเมือง เพราะกรณีของเกาหลีใต้ ผู้สมัครจำนวน 10 คนเสนอตัวเข้ารับ เลือกตั้ง โดยผู้มีสิทธิออกเสียงแต่ละคนจะเลือกผู้สมัครที่ตนชื่นชอบให้เป็นผู้นำ ทำหน้าที่เป็นประมุข และเป็นผู้นำฝ่ายบริหารของประเทศ นั่นหมายความว่า ประชากรทั่วประเทศชาวเกาหลีเลือกผู้นำ โดยตรง ดังนั้น รูปแบบของการหาเสียงและคุณลักษณะของผู้สมัครจึงมีเอกลักษณ์เฉพาะและเป็นไป เช่นเดียวกับการเลือกตั้งในระบบประธานาธิบดีของประเทศฝรั่งเศส และคล้ายคลึงกับของ สหรัฐอเมริกา (ในสหรัฐฯ นั้น มีการเลือกประธานาธิบดีโดยคณะผู้แทนการเลือกตั้ง ที่เรียกว่า electoral college) ดังนั้น การชูตัวผู้สมัครและนโยบายของเขา ตลอดจนการตรวจสอบคุณสมบัติเกี่ยวกับภูมิหลัง ประวัติ และพฤติกรรมทั้งในด้านส่วนตัว (private) และด้านสาธารณะ (public) จึงเป็นเรื่องที่กระทำกัน อย่างกว้างขวาง ละเอียด และชัดเจน อีกทั้งการโจมตีโดยชี้ให้เห็นถึงจุดอ่อนของผู้สมัครฝ่ายตรงข้ามจะ ทำกันอย่างเอาเป็นเอาตาย

ส่วนกรณีของไทยนั้น เป็นการเลือกสมาชิกสภาผู้แทนในแต่ละเขตการเลือกตั้ง โดยผู้สมัครจะ สังกัดพรรคการเมืองที่มีอุดมการณ์และนโยบายเดียวกันเพื่อช่วงชิงที่นั่งในรัฐสภา หากผู้สมัครได้รับ เลือกเป็นจำนวนมากที่สุด ก็จะสามารถออกเสียงสนับสนุนตัวแทนพรรคของตนให้ดำรงตำแหน่ง

นายกรัฐมนตรีเพื่อทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายบริหารเมื่อมีการชาวเสียงในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรภายหลังการเลือกตั้ง จะเห็นได้ว่า ระบบรัฐสภาที่ไทยนำมาเลือกใช้นั้น ผู้สมัครต้องเอาใจใส่อย่างแท้จริงกับเขตเลือกตั้งของตน และต้องโยนนโยบายของพรรคและของตัวเองหน้าพรรคให้เป็นที่น่าสนใจแก่ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในเขตนั่นๆ ด้วย ในการเลือกตั้งเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม มีรายละเอียดดังนี้

ชาวไทย 38,981,412 คน หรือร้อยละ 85.38 ของจำนวนผู้มีสิทธิออกเสียงทั้งสิ้นทั่วประเทศราว 45 ล้านคนได้ออกไปใช้สิทธิเพื่อเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ในเขตของตน (constituency) ซึ่งสามารถเลือกได้ 1 ถึง 3 คนตามที่คณะกรรมการเลือกตั้งได้คิดคำนวณจากจำนวนประชาชนในแต่ละเขต มีการแบ่งเขตการเลือกตั้งออกเป็น 157 เขต โดยมีจำนวน ส.ส. ทั้งสิ้น 400 คน (เรียกว่า ส.ส. เขต) ในขณะที่ ส.ส. อีก 80 คนจะเลือกจากสัดส่วนที่ประชาชนเลือกพรรคการเมืองที่ตนชื่นชอบในเขตเลือกตั้ง (electoral area) ที่แบ่งออกเป็น 8 เขตทั่วประเทศ (เรียกว่า ส.ส. สัดส่วน) รวมจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เป็น ส.ส. เขต และ ส.ส. สัดส่วนทั้งสิ้น 480 คน

พรรคการเมือง 39 พรรคส่งผู้สมัคร 5,000 คนเข้าชิงชัยในสนามเลือกตั้ง ทั้งนี้เป็นผลมาจากการทำรัฐประหารล้มล้างรัฐบาลของอดีตนายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตรเมื่อวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 2006 และมีการร่างรัฐธรรมนูญขึ้นมาใหม่ ทำให้ประชาธิปไตยในประเทศไทยเฟื่องฟูยิ่งขึ้น เมื่อมีการยุบพรรคไทยรักไทย สมาชิกของพรรคนี้อีกก็ได้กระจัดกระจายแยกกันออกไปตั้งพรรคใหม่ตามกลุ่มที่ตนชื่นชอบ ทำให้มีพรรคการเมืองเกิดขึ้นมากมาย

คณะปฏิวัติได้ตั้งวัตถุประสงค์ที่จะทำลายกลุ่มอำนาจเก่า และป้องกันมิให้พวกเขากลับมาใช้อำนาจอีก ด้วยการสนับสนุนพรรคประชาธิปไตยทุกทางให้ได้รับเสียงข้างมากในรัฐสภา และได้รับคณาธิการตำรวจ 200,000 นายและแต่งตั้งเจ้าหน้าที่อีก 1,500 คนคอยสอดส่องและติดตามมิให้สมาชิกของพรรคใหม่ที่มีอดีตสมาชิกพรรคไทยรักไทยเข้ามารวมกลุ่มทุจริตในการเลือกตั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคพลังประชาชน พรรคเพื่อแผ่นดิน พรรครวมใจไทยชาติพัฒนา และพรรคมหาชนไทย เป็นอาทิ อย่างไรก็ตาม ภายหลังการเลือกตั้ง ผลกลับกลายเป็นว่า พรรคการเมืองที่ได้รับเลือกจำนวน ส.ส. มากที่สุดกลายเป็นพรรคที่ถูกกีดกันจากคณะปฏิวัติ ซึ่งภายหลังเรียกตัวเองว่า คณะกรรมการความมั่นคงแห่งชาติ (ค.ม.ช. – National Security Council) ดังนี้

สรุปผลการเลือกตั้งเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม ค.ศ. 2007

	ส.ส. เขต	ส.ส. สัดส่วน	รวม
พรรคพลังประชาชน	199	34	233
พรรคประชาธิปัตย์	132	33	165

พรรคชาติไทย	33	4	37
พรรคเพื่อแผ่นดิน	17	7	24
พรรครวมใจไทยชาติพัฒนา	8	1	9
พรรคมหาชนไทย	7	0	7
พรรคประชากรชา	4	1	5

ส่วนพรรคอื่นๆ ไม่ได้รับเลือกเลย

อนึ่ง ในการเลือกตั้งคราวนี้ มีบัตรที่กว่าไม่เลือกผู้ใดจำนวน 906,216 ใบ และเป็นบัตรเสียถึง 2,539,429 ใบ⁽²⁴⁾

รองเลขาธิการคณะกรรมการการเลือกตั้ง ด้านกิจการสืบสวนและวินิจฉัย แถลงว่า ในระหว่างวันที่ 20 – 24 ธันวาคมได้รับแจ้งทางโทรศัพท์และเว็บไซต์ของศูนย์รับแจ้งเหตุการณ์ทุจริตของ กกต.ทั้งสิ้น 1,030 เรื่อง จากการตรวจสอบไม่พบว่า มีการกระทำตามความที่ได้รับแจ้ง 678 เรื่อง และทำการตรวจสอบเรื่องที่มีมูล 352 เรื่อง ส่วนการร้องคัดค้านการเลือกตั้งที่เป็นสำนวนการสอบสวนนั้น จากการตรวจสอบข้อมูลกับ กกต. จังหวัดและส่วนกลางมีจำนวนทั้งสิ้น 139 สำนวน เป็นเรื่องการแจกเงิน 38 เรื่อง

กรณีที่มีการค้นบ้านและจับกุมหัวคะแนนอยู่ในระหว่างการประสานข้อมูล และได้รับแจ้งว่า เพิ่งเริ่มสอบปากคำผู้เกี่ยวข้องไปเพียง 1 – 2 ปาก หากจำเป็นจะส่งเจ้าหน้าที่จากส่วนกลางไปร่วม เมื่อได้พยานหลักฐานพร้อม ก็จะเสนอให้ กกต. พิจารณาเพิกถอนสิทธิ์...

การจ้างบุคคลไปฟังการปราศรัยที่อำเภอพระทองคำ จังหวัดนครราชสีมา ฝ่ายสอบสวนได้ส่งสำนวนให้ กกต. พิจารณา ส่วนสำนวนคดีที่จังหวัดเพชรบูรณ์และจังหวัดบุรีรัมย์ รวมทั้งกรณีการแจกเงินสดของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร อยู่ระหว่างการสอบสวนของฝ่ายสืบสวน ต้องยอมรับปัญหาในงานสอบสวนความผิดเกี่ยวกับการเลือกตั้ง คือ พยานไม่ให้ความร่วมมือ และไม่ยอมให้การ...

กรณีการรวบตัวหัวคะแนน 2 คนที่หน้าหน่วยเลือกตั้งกลางในการลงคะแนนเลือกตั้งล่วงหน้าวันที่ 15 ธันวาคม ที่จังหวัดชัยนาท การจ่ายเงินซื้อเสียง และแจกเงินสดที่จังหวัดบุรีรัมย์ การจับ เงินจำนวน 1.3 ล้านบาทพร้อมบัตรแทนเงินของผู้สมัครพรรคประชาธิปัตย์ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ การร้องเรียนแจกเงิน แจกเลี้ยงของผู้สมัครพรรคเพื่อแผ่นดินที่จังหวัดเชียงใหม่ อยู่ในระหว่าง การสอบสวน...

ผู้อำนวยการการเลือกตั้งประจำจังหวัดปทุมธานี เปิดเผยว่า มีผู้กระทำผิด พ.ร.บ. เลือกตั้ง โดยเฉพาะในเขตอำเภอลาดหลุมแก้ว มีผู้แจ้งเบาะแสว่า พบผู้สมัครแจกยาเสริมสมรรถภาพทางเพศไวอากร้าให้ผู้สูงอายุชายช่วงหาเสียง จึงจัดชุดทีมงานสืบสวนลงหาข้อมูล และหลักฐานชัดเจนจนสามารถโยงไปถึงผู้สมัครได้ ก็เข้าข่ายที่ กกต. จะพิจารณาใบเหลืองใบแดงได้...

ที่จังหวัดสุโขทัย กกต. จังหวัดได้รับการร้องเรียนว่า มีการซื้อเสียงมากที่สุด อาทิ เขตเลือกตั้งที่ 1 อำเภอเมืองสุโขทัยว่า มีการซื้อเสียงโดยจ่ายหัวละ 500 บาท และอำเภอศรีสัชนาลัย มีการซื้อเสียงทุกตำบล จ่ายรายละ 200 – 300 บาท...

เรื่องใบเหลืองใบแดง... อาจมีการแจกใบแดง 25 ใบ ใบเหลือง 60 ใบ...⁽²⁵⁾

ในวันที่ 3 มกราคม ค.ศ. 2008 คณะกรรมการการเลือกตั้งได้ประกาศรับรองผู้ได้รับเลือกตั้งได้ประกาศรับรองผู้ได้รับเลือก ส.ส. 397 คน ส่วนอีก 83 คนยังต้องทำการสอบสวนเพราะได้ถูกร้องเรียนว่ามีการซื้อเสียงและ/หรือกระทำความผิดกฎหมายการเลือกตั้ง ในจำนวนนี้ เป็นสมาชิกของพรรคพลังประชาชนถึง 65 คน⁽²⁶⁾ และจากพรรคการเมืองอื่นที่ได้รับเลือกแทบทุกพรรค

คำว่า ใบเหลือง หมายถึง การให้มีการเลือกตั้งใหม่ โดยผู้ที่ได้รับใบเหลืองมีสิทธิลงสมัครอีกครั้ง ส่วนใบแดง หมายถึง การตัดสิทธิ์มิให้ผู้ผู้นั้นลงสมัครรับเลือกตั้งใหม่

- เป้าหมาย

การเลือกตั้งทั้งของไทยและเกาหลีใต้นั้นมีลักษณะเดียวกัน นั่นคือ การเลือกตัวแทนไปทำหน้าที่บริหารประเทศ โดยของไทยนั้น จะเลือกสมาชิกสภาผู้แทน ซึ่งหนึ่งในนั้นจะได้รับการเสนอชื่อเพื่อแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรี ในขณะที่ของเกาหลีใต้ จะเลือกตัวประธานาธิบดีโดยตรงจากประชาชน

- สถานการณ์ (settings)

สถานการณ์ทางการเมืองของไทยไม่ปกติ กล่าวคือ การเลือกตั้งเกิดขึ้นภายหลังที่มีการปฏิวัติรัฐประหาร และทหารใช้อำนาจเข้าแทรกแซงการเลือกตั้งเพื่อต้องการขจัด “กลุ่มอำนาจเก่า” ให้หมดลงไป อีกทั้งให้การสนับสนุนพรรคประชาธิปไตยทั้งในที่ลับและที่แจ้งด้วยจุดประสงค์ที่จะให้เป็นรัฐบาล ความเอนเอียงดังกล่าวไม่ได้รับการตอบสนองจากผู้มีสิทธิออกเสียง ทั้งนี้เพราะรัฐบาลที่ถูกโค่นล้มได้สร้างผลงานที่ประทับใจแก่ประชากรในระดับรากหญ้าและชนชั้นกลางส่วนใหญ่ อนึ่ง ผลงานของรัฐบาลชั่วคราวที่ตั้งขึ้นโดยคณะปฏิวัติมิได้ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้น ในทางตรงกันข้าม กลับทำให้สถานการณ์ทางด้านเศรษฐกิจตกต่ำลง อันเป็นผลมาจากการข่มขู่ การเป็น

ปรปักษ์ต่อลัทธิทุนนิยม/ธุรกิจอุตสาหกรรม และการปฏิเสธรัฐบาลที่มาจากการปฏิวัติจากมิตรประเทศทั่วโลก ทำให้สถานการณ์ต่างๆ เลวลง

ส่วนการเมืองเกาหลีได้อยู่ในสภาพปกติที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกลไกประชาธิปไตย

- นโยบาย

ในเกาหลีใต้ นโยบายจะเป็นของผู้สมัครแต่ละคนที่แสดงออกตามอุดมการณ์ทางการเมืองของเขาและของพรรคการเมืองที่สังกัดอยู่ ทำให้นโยบายที่ประกาศออกมานั้นเด่นชัด เช่น นายลี เมียงบักเน้นนโยบายอนุรักษ์นิยม – Global Korea และ 747 ในขณะที่ตัวแทนพรรค UNDP ยึดนโยบายการสร้างความเป็นธรรมในสังคม

ส่วนนโยบายของไทยนั้น เป็นนโยบายของพรรคและต้องเป็นไปตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่ว่า

มาตรา 83 รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการดำเนินการตามแนวปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง

ดังนั้น นโยบายของพรรคจึงไม่เขียนออกมาอย่างเด่นชัด ส่วนใหญ่จะเน้นการที่รัฐจะจัดการแบ่งสรรบริการของรัฐไปสู่ประชาชนทุกหมู่เหล่าที่หลากหลายและอย่างเท่าเทียมกันหากพรรคของตนได้รับเลือกตั้งด้วยเสียงข้างมากและจัดตั้งรัฐบาลได้ (ผู้สนใจ สามารถดูรายละเอียดนโยบายของพรรคการเมืองตามเว็บไซต์ต่างๆ ได้ นโยบายของบางพรรคมีเพียง 1 หน้า ในขณะที่บางพรรคอาจมีถึง 60 หน้ากระดาษ)

- ปัญหาการเลือกตั้ง

ในกรณีของเกาหลีใต้ การเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งที่ 17 มีการกระทำผิดกฎหมายการเลือกตั้งจำนวนไม่มากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีการซื้อเสียง ทั้งนี้เป็นเพราะเป็นการเลือกผู้สมัครเพียงคนเดียว ในขณะที่การเลือกตั้งทั่วไปของไทยนั้น มีผู้สมัครหลายพันคน และแต่ละคนต่างทุ่มเทพยายามทุกทางเพื่อให้ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีของเกาหลีใต้ในการเลือกตั้งทั่วไปแล้ว สถานการณ์อาจมีความแตกต่างกันไม่มากนักดังที่ศาสตราจารย์ยัง โฮมินได้กล่าวแล้วข้างต้น

อนึ่ง ในกรณีของไทย มาตรฐานของการจับผิดของผู้สมัครในแต่ละพรรคน่าจะแตกต่างกัน เพราะทหารและตำรวจต่างจับจ้องพฤติกรรมของผู้สมัครจากพรรคพลังประชาชนเป็นพิเศษ พวกเขาจึงกลายเป็นเป้าที่จะต้องถูกขูดรากรอน โคนมิให้ได้รับเลือกตั้ง และถึงจะได้รับเลือกก็จะถูกร้องเรียนเพื่อให้ได้รับใบเหลืองใบแดงมากที่สุด เพียงเพื่อมิให้พรรคพลังประชาชนได้จำนวน ส.ส. มากเพียง

พอที่จะจัดตั้งรัฐบาลได้⁽²⁷⁾ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลรักษาการและทหารต่างปฏิเสธคำกล่าวอ้างถึงการแทรกแซงการเลือกตั้งในครั้งนี้อย่างแข็งขัน จึงเป็นเรื่องที่ผู้อ่านต้องใช้วิจารณญาณว่าจะเชื่อคำกล่าวอ้างของฝ่ายใด

ในที่สุด นายลี เมียงบักได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งในเกาหลีใต้ เป็นประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐเกาหลี⁽²⁸⁾ และนายสมักร สุนทรเวช หัวหน้าพรรคพลังประชาชนได้รับเลือกให้เป็นนายกรัฐมนตรีของประเทศไทย

หนึ่งปีหลังการเลือกตั้ง: ความเหมือนและความแตกต่าง

เมื่อนายลี เมียงบัก และนายสมักร สุนทรเวช ได้รับตำแหน่งเป็นผู้นำประเทศ พร้อมกับเสียงสนับสนุนอย่างท่วมท้นจากประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ผู้นำทั้งสองคนต่างเลือกคณะผู้บริหารเพื่อเข้าทำงานเป็นคณะรัฐมนตรี แม้ในทางทฤษฎี ทั้งนายลีและนายสมักรต่างมีอิสระในการเลือกสรรบุคคลที่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งทางการเมืองที่สำคัญๆ แต่ในทางปฏิบัติ ทั้งสองต่างมีข้อจำกัดมากมายที่ไม่อาจกระทำได้ตามอำเภอใจมากนัก ทั้งนี้เป็นผลมาจาก “การเมืองระบอบประชาธิปไตย” ที่ต้องแต่งตั้งบุคคลที่เป็นตัวแทนจากกลุ่มการเมืองที่ทำให้การสนับสนุนทั้งทางด้านคะแนนเสียงและทางการเงินทำให้รัฐมนตรีและผู้เข้าดำรงตำแหน่งสำคัญๆ หลายคนของนายลีเป็นผู้บริหารระดับสูงของบริษัทและมีฐานะดี เป็นสมาชิกของโบสถ์เดียวกันกับนายลี เป็นนักเก็งกำไรค่าที่ดิน เป็นอาทิ แต่บริหารงานทางการเมืองไม่เป็น⁽²⁹⁾ ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับกรณีของนายสมักรที่ต้องเลือกบุคคลที่ใกล้ชิดและจากบุคคลที่พรรคร่วมรัฐบาลส่งชื่อไป ทำให้ประชาชนหลายฝ่ายแสดงความผิดหวังที่เห็นหน้าตาของรัฐมนตรี “จืดจาง ไม่น่าประทับใจ” อย่างไรก็ตาม คนทั่วไปก็ยังให้กำลังใจว่า “ยังไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ ควรให้เวลาพวกเขาทำงานไปก่อนสักระยะหนึ่ง แล้วค่อยมาดูผลงานว่าทำได้มากน้อยแค่ไหน เพียงใด”

ภาพของประธานาธิบดีลีเป็นบวกในสายตาของคนเกาหลี เพราะผลงานในอดีตดีมากและสร้างความประทับใจให้แก่ผู้สนับสนุนมาก ในทางตรงกันข้าม ภาพของนายกรัฐมนตรีสมักรติดลบเพราะคนบางส่วนเห็นว่า เป็นรัฐบาลนอมินีของอดีตนายกรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตรที่ถูกคณะปฏิวัติโค่นอำนาจไปเมื่อสองปีก่อน อีกทั้งยังถูกกล่าวหาว่า ได้รับ “คำสั่ง” ในการกำหนดนโยบาย การแต่งตั้งบุคคลในตำแหน่งทางการเมืองและได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากผู้เป็นนายซึ่งลี้ภัยทางการเมืองอยู่นอกประเทศ⁽³⁰⁾ พวกเขาต่างแสดงความกังขาว่า อาจจะมีการกระทำการใดๆ เพื่อนำ พ.ต.ท. ทักษิณกลับเข้าประเทศ โคนรอดพ้นจากคดีที่ถูกฟ้องศาลหลายคดีความ

ในกรณีของเกาหลีใต้ สถานการณ์กลับพลิกผันเมื่อประธานาธิบดีลี เดินทางไปเยือนสหรัฐอเมริกาในเดือนเมษายน ค.ศ. 2008 ภายหลังจากที่ได้รับตำแหน่ง และได้ลงนามข้อตกลงอนุมัติ

นำเข้าเนื้อวัวจากอเมริกาภายหลังถูกห้ามนำเข้าเป็นเวลากว่า 6 ปี อันเป็นผลมาจากการพบเชื้อที่เรียกว่า “วัวบ้า” (mad cow) ⁽³¹⁾ เมื่อประธานาธิบดีคลินตันเดินทางกลับบ้าน ชาวเกาหลีบางส่วนได้โจมตีว่า ทำไมผู้นำประเทศไม่ถามประชาชนก่อนแล้วจึงลงนามการนำเข้าเนื้อวัว แต่เร่งร้อนทำข้อตกลงเสมือนเป็นการให้ “ของขวัญ” แก่สหรัฐฯ เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีดังที่เขาได้ประกาศในช่วงการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง จากนั้น กลุ่มผู้คัดค้านได้ตั้งสมาคมชื่อ People’s Association Against Mad Cow Diseases และส่งข่าวสารผ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ทำเวปไซค์ รวมทั้งสื่อมวลชนต่างโหมกระหน่ำการตัดสินใจของนายลี อีกทั้งเชิญชวนให้ผู้คนจุดเทียนเดินขบวนประท้วง ซึ่งจำนวนคนเข้าร่วมต่อต้านเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่เดียวกัน มีการตั้งข้อกล่าวหาต่อรัฐบาลเพิ่มมากขึ้น เช่น ไม่พอใจนโยบายการขาดดุลข้ามประเทศ กล่าวหาว่าผู้นำประเทศแต่งตั้งพี่ชายและลูกน้องที่เคยร่วมงานในสมัยที่เขาเป็นนายกเทศมนตรีกรุงโซลให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่สามารถสั่งการได้ทุกอย่าง ไม่พอใจที่จะใช้นโยบายการแปลงสถานพยาบาล สถาบันการศึกษา และบางองค์กรของรัฐไปเป็นของภาคเอกชน (privatization) ทำให้มีผู้ชุมนุมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จากไม่กี่พันคนเป็นคนนับล้านที่มีนักเรียน นักศึกษา จากมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศเข้าร่วม ทั้งในกรุงโซลและเมืองใหญ่ๆ ทั่วประเทศ

ต่อมาในวันที่ 6 มิถุนายน ที่ปรึกษาประธานาธิบดีได้ยื่นใบลาออก พร้อมกับคณะรัฐมนตรีทุกคน ⁽³²⁾ แต่ก็ถูกยับยั้งไว้ จึงมีเพียงรัฐมนตรี 3 ตำแหน่ง คือกระทรวงศึกษาธิการและวิทยาศาสตร์ กระทรวงอาหารและการเกษตร และกระทรวงสาธารณสุขและสวัสดิการที่มีการเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ ประธานาธิบดีได้สั่งให้ทบทวนข้อตกลงและย้ำว่าจะอนุญาตให้นำเข้าเนื้อวัวจากสหรัฐฯ ที่มีอายุไม่เกิน 30 เดือนเท่านั้น และจะตั้งยกเลิกนโยบายขาดดุลข้ามประเทศหากประชาชนไม่ต้องการ

เมื่อสถานการณ์การจุดเทียนเดินขบวนได้ดำเนินไปถึงจุดเดือดสูงสุดในวันที่ 10 มิถุนายน เรียกร้องให้ประธานาธิบดีลาออก หรือทำการไต่สวนเพื่อถอดถอน (impeachment) ⁽³³⁾ จากนั้น เหตุการณ์ก็เริ่มลดความตึงเครียดลงเมื่อประธานาธิบดีตอบสนองข้อเรียกร้องดังที่เพิ่งกล่าวแล้วข้างต้น แต่การเดินขบวนก็ยังคงดำเนินต่อไปอีก รวมเวลาการชุมนุมประท้วงตั้งแต่จุดเริ่มต้นในเดือนเมษายน จนถึงเดือนกรกฎาคมเกือบสี่เดือน ซึ่งผู้คนต่างได้รับผลกระทบมากมาย หลายฝ่ายจึงเรียกร้องให้ยุติการประท้วง ซึ่งนำโดย Citizens Alliance Against Radical Candlelit Demonstration และรัฐบาลได้ตั้งจับกุมแกนนำการเดินขบวนไว้หลายคน การต่อต้านประธานาธิบดีจึงได้ยุติลงในตอนกลางเดือนกรกฎาคม สกเดียวกัน และนายลีก็ยังคงรักษาตำแหน่งเป็นผู้นำประเทศต่อไป แม้ว่าความนิยมในตัวเขาจะลดลงเหลือเพียงร้อยละ 17 ก็ตาม ⁽³⁴⁾

กรณีของไทยนั้น กลุ่มคัดค้านถาวร เรียกตัวเองว่า พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม) ได้คัดค้านการจัดตั้งรัฐบาลตั้งแต่เริ่มต้น เพราะพวกเขาไม่พอใจที่พรรคพลังประชาชนมีชัยเหนือพรรค

ประชาธิปไตย ดังนั้นพวกเขาจึงได้รับการสนับสนุนจากสมาชิกพรรคฝ่ายค้านและได้รับการหนุนหลังของคณะรัฐประหารและอดีตรัฐบาลที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะปฏิวัติทำการต่อต้านรัฐบาลใหม่ และยิ่งบุคลิกของนายสมัครที่แข็งกร้าวต่อสื่อมวลชน ก็ยิ่งทำให้ถูกโจมตีจากฝ่ายต่างๆ ซึ่งใช้ช่องทางการเผยแพร่ข่าวสารซึ่งข้อบกพร่องของรัฐบาลและตัวนายกรัฐมนตรีอย่างต่อเนื่องและรุนแรง นอกจากนี้ การแย่งชิงตำแหน่งทางการเมืองของสมาชิกพรรครัฐบาลและสมาชิกพรรคร่วมรัฐบาล การประกาศยึดนโยบายเดียวกันกับรัฐบาลของอดีตนายกรัฐมนตรีทักษิณ การเคลื่อนไหวแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ. 2550 และการประกาศของสมาชิกพรรครัฐบาลที่แสดงความภักดีต่อ พ.ต.ท. ทักษิณ กลายเป็นเหตุผลที่กลุ่มพวม.ใช้อ้างในการยึดบริเวณสะพานมัฆวารรังสรรค์ ตั้งเวทีกลางถนนชุมนุมต่อต้านรัฐบาลทั้งวันทั้งคืนตั้งแต่วันที่ 28 มีนาคม ค.ศ. 2008 (พ.ศ. 2551) เป็นต้นมา การต่อสู้ทางการเมืองระหว่างรัฐบาลกับพวม./พรรคฝ่ายค้าน/หลากหลายกลุ่มเป็นไปอย่างดุเดือด แต่ละฝ่ายได้เลือกความแข็งกร้าวแทนการเจรจา เลือกการเผชิญหน้าแทนการประนีประนอม เลือกวิธีรุกแทนการใช้สันติธรรมและหลักรัฐศาสตร์ ทำให้เกิดความเร่าร้อนทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง โดยฝ่าย พวม. ยังคงปิดถนน ยึดรถเมล์ปิดกั้นการสัญจร และออกข่าวโจมตีรัฐบาลด้วยการส่งผ่านข่าวสารจากสถานีโทรทัศน์ ASTV ไปทั่วประเทศและทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง

ในซีกรัฐบาล ความเกลียดชังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่เรื่องที่ศาลพิพากษาว่าอดีตนายกรัฐมนตรีทักษิณได้กระทำความผิดจริง และพิพากษาว่ารัฐบาลผิดที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศเซ็นข้อตกลงยินยอมให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนปราสาทเขาพระวิหารเป็นมรดกโลกโดยมิได้นำเรื่องผ่านความเห็นชอบของรัฐสภาก่อน ทำให้ พวม. ได้โหมโฆษณาโจมตีรัฐบาลอย่างหนักหน่วง และได้รับการสนับสนุนจากสหภาพรัฐวิสาหกิจในการเข้าร่วมประท้วง ในที่สุดก็เข้ายึดทำเนียบรัฐบาล⁽³⁵⁾

กลุ่มผู้สนับสนุนรัฐบาล เรียกตัวเองว่า แนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) ได้รวมตัวกันต่อต้าน พวม. แต่ก็ไม่อาจทำอะไรได้มากไปกว่าการตอบโต้ด้วยคำพูด และการปะทะกับพวม. จนนำไปสู่การประกาศภาวะฉุกเฉินในกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 2 กันยายน และได้ยกเลิกไปเมื่อถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นเครื่องมือที่ไร้ผล ในขณะที่นายสมัคร สุนทรเวชได้ถูกศาลรัฐธรรมนูญตัดสินว่าการจัดรายการ “ชิมไปบ่นไป” และ “ชกโขยงหกโมงเช้า” ทางโทรทัศน์และได้รับเงินค่าจ้าง อันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ จึงขาดคุณสมบัติในการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในวันที่ 9 กันยายน นายสมัครจึงต้องพ้นจากตำแหน่งผู้นำประเทศ ท่ามกลางความยินดีปรีดาของเหล่า พวม.และกลุ่มต่อต้านทั้งปวง⁽³⁶⁾

พรรครัฐบาลและพรรคร่วมรัฐบาลได้เลือกนายสมชาย วงศ์สวัสดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรีในวันที่ 18 กันยายน ท่ามกลางเสียงคัดค้านจากกลุ่ม พวม. และพรรคฝ่ายค้าน ทั้งนี้เพราะเขาเป็นน้องเขยของ

พ.ต.ท. ทักษิณ ดังนั้น การยึดทำเนียบรัฐบาลก็ยังคงดำเนินอยู่ต่อไป รัฐบาลจึงต้องย้ายที่ทำการรัฐบาลไปที่อาคารของสนามบินดอนเมือง เหตุการณ์รุนแรงเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อฝ่าย พธม. ยกกำลังนับหมื่นเข้าปิดล้อมรัฐสภา ตามแผนการยึดอาคารที่ตั้งของฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติเพื่อมิให้รัฐบาลทำงานได้ ตำรวจได้เข้าสลายการชุมนุมในวันที่ 7 ตุลาคม โดยยิงแก๊สน้ำตาและมีการตอบโต้ด้วยอาวุธ ก่อให้เกิดการบาดเจ็บกว่า 400 คนและเสียชีวิต 2 คนทั้งกลุ่ม พธม. และตำรวจ อย่างไรก็ตาม ฝ่ายตำรวจและรัฐบาลก็ถูกประณามถึงการใช้ความรุนแรงในการสลายฝูงชน แต่ไม่ได้ระงับถึงความรุนแรงที่กลุ่ม พธม. ยึดทำเนียบรัฐบาลและปิดล้อมรัฐสภา⁽³⁷⁾

ต่อมา ในวันที่ 27 พฤศจิกายน กลุ่ม พธม. บุกรุกยึดสนามบินสุวรรณภูมิและสนามบินดอนเมือง ปิดทางเข้า-ออกทางอากาศ สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อประเทศชาติ ฝ่ายทหารได้เรียกร้องให้นายกรัฐมนตรีลาออก และ/หรือยุบสภา แต่พรรคร่วมรัฐบาลปฏิเสธที่จะกระทำตาม จึงประกาศภาวะฉุกเฉินในวันที่ 28 พฤศจิกายน แก่กลุ่ม พธม. ไม่ยินยอมและปิดหลักปิดสนามบินต่อไปแม้ว่าศาลจะสั่งให้ยุติการปิดล้อมสนามบินโดยทันที และวันที่ 2 ธันวาคม ศาลรัฐธรรมนูญพิพากษาให้ยุบพรรคพลังประชาชน อันส่งผลให้นายสมชายต้องพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีไป และกลุ่มพันธมิตรประกาศยกเลิกการชุมนุมในวันถัดไป ทั้งความเสียหายทางเศรษฐกิจจำนวนมหาศาลและภาพพจน์ของไทยในสายตาชาวโลกไว้ให้กับประเทศชาติ

กล่าวโดยสรุป นายดี เมียงบั๊ก สามารถรักษาดำแหน่งผู้นำประเทศสาธารณรัฐเกาหลีไว้ได้ เพราะการยอมถอยออกมาก้าวหนึ่ง และได้ขอโทษประชาชนผ่านทางโทรทัศน์ในกรณีที่ตัดสินใจเร็วเกินไป ในขณะที่นายสมักร สุนทรเวชได้ใช้วิธีการเผชิญหน้า และเดิมพันด้วยตำแหน่งโดยคิดว่า เขาได้รับเลือกมาด้วยเสียงสนับสนุนมากมาย ส่วนกลุ่มผู้เดินขบวนชาวเกาหลี เมื่อได้แสดงถึงเจตนารมณ์ที่ไม่พอใจการกระทำของรัฐบาลในระดับหนึ่งแล้ว ก็เริ่มกลับไปทำมาหากินตามปกติ แต่กลุ่ม พธม. ของไทยยืนยงการประท้วงอยู่ได้หลายๆ เดือน เสมือนเป็นการทำมาหากินกับการเดินขบวน และกระทำการต่างๆ อย่างไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง (หรืออาจจะมีการบีบบังคับด้วย) ทำให้การเดินขบวนประท้วงยืดเยื้อ ดังนั้น ความแตกต่างระหว่างไทย-เกาหลีได้อาจจะอยู่ที่การแปลความหมายของคำว่า ประชาธิปไตย ที่แม้จะใช้คำเดียวกัน แต่มีมุมมองต่างกัน

เชิงอรรถ

- (1) Jung Sung-ki, "Lee Myung-bak Sweeps 13 of 16 Regions," Korea Times. December 20, 2007.
- (2) Kim Rahn, "Lee Wins with Biggest Margin in Lowest Turnout," Korea Times. December 19, 2007.
- (3) Burt Herman, "Ex-Hyundai CEO Wins S. Korean Presidency," YahooNews.
http://news.yahoo.com/s/ap/20071219/ap_on_re_as/skorea_presidential_election&printer=...
- (4) Tong Kim, "Unexciting Presidential Race," Korea Times. Oct. 21, 2007; "President Election Campaign in Chaos," English.chosun.com Nov. 7, 2007; Kang Hyun-kyung, "Parties Move to Forge Coalition for Votes," Korea Times. October 16, 2007.
- (5) Tong Kim, "Unexciting Presidential Race," Korea Times. October 21, 2007.
- (6) Kim Yon-se, "3-Ways Presidential Race Taking Shape," Korea Times. November 4, 2007; "Presidential Election Campaign in Chaos," english.chosun.com November 7, 2007.
- (7) "Lee Myung-bak's Approval Ratings Flat After Bombshell," english.chosun.com November 8, 2008.
- (8) Kang Hyun-Kyung, "Park Geun-hye Hits Lee Hoi-chang," Korea Times. November 12, 2007; "The Lady Stays Loyalty," Economist.com November 15, 2007.
- (9) "Lee Cleared, Kim Kyung-joon Indicted in BKK Scandal," english.chosun.com December 5, 2007; "Assembly Passes Bill Over Presidential Front-Runner," Korea Times. December 17, 2007.
- (10) Kang Hyun-Kyng, "Frontrunner Slams His Detractors," Korea Times. December 17, 2007.
- (11) Kang Shin-who, "Hi-Tech Reshapes Campaign," Korea Times. November 28, 2007.
- (12) "Candidates Shed Tears to Win Votes," JoongAng Daily. December 19, 2007.
- (13) "Disappointing TV Debate," Korea Times. December 7, 2007; "Negative Campaign," Korea Times. November 28, 2007
- (14) "Koreans Go to Polls," english.chosun.com. December 19, 2007; "Now It's Time to Decide," JoongAng Daily. December 19, 2007; Yoon Won-sup, "Koreans Go to Polls," Korean Times. December 18, 2007.
- (15) "President-elect Lee Myung-bak," Korea Policy Review. Vol. 4 No. 1 January, 2008, pp. 6 – 8; Burt Herman, "Ex-Hyundai CEO Wins S. Korea Presidency," Yahoo News. December 19, 2007; Kim Yon-se, "Lee Pledges to Build Global Korea," Korea Times. December 20, 2007.
- (16) Jung Sung-ki, "Lee Myung-bak Sweeps 13 of 16 Regions," Korea Times. December 20, 2007.
- (17) Kim Rahn, "Lee Wins With Biggest Margin in Lowest Turnout," Korea Times. December 19, 2007.
- (18) "Korean React to Lee Myung-bak's Election," english.chosun.com. December 20, 2007.
- (19) "Koreans Votes for Economy," Korea Times. (compiled from wire service) December 19, 2007; Burt Herman, "Ex-Hyundai CEO Wins S.Korean Presidency," Yahoo News. December 19, 2007.

- (20) “President-elect Lee Myung-bak Seeks Pro-business Policies, Pragmatic Diplomacy, Korea Policy Review. Vol. 4 No. 1 January 2008, p. 8.
- (21) Jung Sung-ki, “Pyongyang Urges Seoul to Honor Summit Accords,” Korea Times. January 1, 2008; “Lee’s Foreign Policy Base on Pragmatism : President-elect Takes Realistic Approach toward North Korea,” Korea Policy Review. Vol. 4 No. 1 January 2008, pp. 10 – 13.
- (22) Park Si-soo, “610 Election Crimes Detected,” Korea Times. December 24, 2007.
- (23) Yang Ho-min, “Pathology of Political Party,” Korea Focus. Vol. 4 No. 2 March – April, 1996, pp. 21 – 22.
- (24) “Thai General Election 2007,” http://en.wikipedia.org/wiki/Thai_general_election_2007; Denis D. Gray, “Thailand Holds First Election Since Coup,” ABC News. December 23, 2007; “ผลการเลือกตั้งอย่างไม่เป็นทางการ,” เดลินิวส์. 25 ธันวาคม พ.ศ. 2550.
- (25) “สารพัดแจกใบเหลือง – แดงว่อน 85 ใบ ชง กกต. ลี้อตแรก 48 เรื่องจากทั้งหมด 139 สำนวน,” มติชน. 25 ธันวาคม พ.ศ. 2550.
- (26) “Thailand Election Commission Investigates 83 Poll Victors on Suspicion of Fraud,” International Herald Tribune. January 3, 2008.
- (27) Denis D. Gray, “Thailand Holds First Election Since Coup: Shadow of Ousted Prime Minister Hangs Over Thailand’s First Post – Coup Election,” ABC News. December 23, 2007; “Thai General Election 2007,” Wikipedia op.cit.
- (28) นายลี เมียงบัก ด้รอดพ้นจากข้อกล่าวหาบั่นทอน โดยนายซุง โฮยง อัยการพิเศษได้ระบุในแถลงการณ์เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2008 ที่ถ่ายทอดผ่านโทรทัศน์ทั่วประเทศว่า นายลีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีดังกล่าว จากหลักฐานพบว่า นายคิม เกียงจุน หัวหน้าทางธุรกิจของนายลีเป็นผู้กระทำแต่ฝ่ายเดียว อัยการยังระบุด้วยว่า ข้อกล่าวหาว่านายลีใช้ชื่อปลอมเป็นเจ้าของที่ดินในย่านธุรกิจในกรุงโซล ก็ไม่มีมูล ดู “ว่าที่ผู้นำโสมพัน 2 ซ้อหา,” ไทยรัฐ. 22 กุมภาพันธ์ 2551; Kim Rahn, “Lee Cleared of Fraud Allegations,” Korea Times. February 21, 2008.
- (29) Oh Young-jin and Kim Hyun-cheol, “President at Crossroad,” Korea Times. June 11, 2008.
- (30) “ตรงตาม ‘โสมเม’ เต๊ะ!,” คมชัดลึก. 12 มีนาคม พ.ศ. 2551.
- (31) ประเทศต่างๆ ทั้งในยุโรปและเอเชียได้ยุติการนำเข้าเนื้อวัวจากสหรัฐอเมริกาเมื่อมีการพบว่า อาจมีเชื้อโรคที่อาจทำให้ผู้บริโภคได้รับผลกระทบทางสมองโดยตรง จึงมีการเรียกว่า “เชื้อวัวบ้า” ญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ก็เป็นประเทศที่ห้ามนำเข้านับตั้งแต่ปี ค.ศ. 2003 ต่อมา สถาบันวิจัยในสหรัฐฯ ได้หาทางจัดปัญหานี้ และได้รับการยอมรับจาก The World Organization for Animal Health ว่าสหรัฐฯ สามารถควบคุมเชื้อวัวบ้าได้แล้ว ประเทศญี่ปุ่นจึงอนุญาตให้นำเข้าเนื้อวัวจากสหรัฐฯ แต่ต้องเป็นเนื้อของวัวที่มีอายุไม่เกิน 20 เดือน ในปี ค.ศ. 2007 และต่อมาได้ผ่อนคลายนำเข้าเนื้อวัวที่มีอายุไม่เกิน 30 เดือนได้ ดู Takawa and Sachiko Sakamaki, “Japan Plans to Relax US. Beef Import Restrictions,” Bloomberg.com. December 7, 2007. ส่วนกรณีของเกาหลีใต้นั้น ไม่อนุญาตให้นำเข้า จนกระทั่งประธานาธิบดี เมียงบักเดินทางไปเยือนสหรัฐอเมริกา

- อย่างเป็นทางการในวันที่ 18 เมษายน ค.ศ. 2008 จึงได้ลงนามข้อตกลงดังกล่าว ดู Michael Ha, “Beef Impasse Complicates Korea – US Alliance,” Korea Times. June 5, 2008.
- (32) “All Presidential Aids Tender Resignations,” Korea Times. June 6, 2008.
- (33) Candlelit Vigil Draws Record Number, Korea Times. June 10, 2008; “President at Crossroads,” Korea Times. June 11, 2008.
- (34) “Candlelit Vigils Squeeze Small Merchants,” Korea Times. July 3, 2008; “Candlelight Vigil Faces Calls for End,” July 6, 2008.
- (35) ผู้สนใจ สามารถหาอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยทุกฉบับ และเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง
- (36) “ศาลตัดสิน ‘สมัคร’ ผิดรับจ้าง ชัด รธน. สิ้นสุดตำแหน่ง,” สยามรัฐ. 9 กันยายน พ.ศ. 2551.
- (37) “การชุมนุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย พ.ศ. 2551,” วิกิพีเดีย – สารานุกรมเสรี.

www.ru.ac.th/korea

damrongthandee@ru.ac.th

หมายเหตุ บทความนี้ ได้นำเสนอในการประชุมสัมมนานานาชาติ เรื่อง “Sam Neung” - Korea Day – On the Occasion of the 51st year-anniversary Celebration of Korea-Thai Relationships at Chiangmai Rajabhat University, January 11, 2009.